

XXIII
Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 123

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 ΜΑΪΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΒΗΤΑΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΝ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15. — Έξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20. — > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4. — > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάχται και συνεργάται οι καλλιτεροι και γνω-
στότεροι των Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Είπε γνωστή ή περιφάνεια φράσεως του Σοπερτζάνου: «Η γυναίκα είναι ένα ζώον (παρντόν) με μαλλιά μακρὰ καὶ ιδέες κοντές. Είπεν επίσης: «Η γυναίκα είναι ένα ζώον (παρντόν) το οποίον πρέπει να δέρεται, να καλοταϊζεται καὶ να κλείνεται». Ο τρομερὸς πεσιμὸς μισογυνής ἀσφαλῶς τὰ λέγει ὑπερβολικά. Ἴσως εἶχε προσωπικούς λόγους νὰ καταρέται τόσο σκληρὰ κατὰ τὴν γυναῖκα, ὅπως καὶ ὁ Μέγας Ναπολέον, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι «τὸ γυναικεῖο τοσεβέλο δὲν εἶχε συνοχήν».

Δὲν προτιμῶμαι ν' ἀναλάβω τὴν ὑπερασπίον τὸν γυναικῶν. Εἶνε ἀρκετὰ ἱκανὰ νὰ ὑπερασπίσων μόναι ἐαυτάς. Κατ' ἐμὲ ἡ γυναίκα εἶνε ἕνα ἀξιοπαινετὸν πλάσμα, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ λατρεύσῃ ὅπως τὸ ἀξίζει. Ἐχει εὐτροφικὸν σῶμα, εἶχε ἀντίληψιν, εἶχε καρδιὰ πρὸ παντός. Τὰ ἐλαττώματα τῆς ἔχουν τόσο ἐπιπονηθῆ καὶ ἐμμένει σ' αὐτὰ μὲ τὴν ἐπιμονήν, ὅστε κατανοῦν σχεδὸν προσηρήματα. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπακούω, εἶχε ἕνα ὕψος οὐδὲν ἀνὰ διαστάσιν...

Ἐκείνη ἐν τοῦτοις μίαν δυνάμει εἰς τὴν ὁποίαν ὑπακούει τυφλά, κοινὰ, ἀναπολόγητα: εἶνε ἡ Μόδα. Δέχεται ἀσυνήγητος τῆς πῶ γελώσας ἰδιοτροπίαις, τῆς πῶ ἐξωφρενικῆς κωσείων. Χάρην τῆς μόδας ἡ γυναίκα εἶνε ἐτοιμὴ νὰ θυσιάσῃ ὅτι στυλιὰμα τῆς ἔχῃ ὅτι εἶνε ὡς κῶβη τὰ μαλλιά τῆς, βάρει τὰ ματία τῆς, στεφελώνει τὰ πόδια τῆς, περιορίζει τὴν σφελτάδα τοῦ κορμιού τῆς. Καὶ εἰς κάθε λογικὴν παρατήρησιν ἀντιτάσσει μὲ φρασιτομὸν τὸ σεπερότυπον: εἶνε ἡ Μόδα.

Εἰς τὰς σχέσεις μου εἶνε ζήτημα ἀσυνήγητος πέντε—ἔξη γυναίκες, αἱ ὁποῖαι νὰ ὑποσῶν νὰ συζητήσων ψυχραῖος καὶ λογικῶς ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Καὶ εἶνε ἐνδύητος ἡ ζῶη ἀντύποιος πῶ εἶνα, ὅταν πρὸ ἡμερῶν ἐδιάρθασιν εἰς μίαν Revue μερικὰς ὀδοιπορίας παρατηρήσεις τῆς περιφάνου ματῶν. Ἐμὲ τὴν Ζαχαρήν:

«Οἱ μόδες—ἔγραψε—οἱ πῶ λαοκρατιέμενες, καθιερούνται ἀπὸ μίαν τυφλὴν συγκράτησιν ἢ φυσικὴ καλλονὴ χιλιάδων γυναικῶν θυσιάζει συχνὰ εἰς τὰ ἐλαττώματα τριῶν-τεσσάρων μονατίων. Μάλιστα, ματῶν, εἶσι εἶνε: σεις πῶ ἔχετε ἕνα τῶν τόσο λυγρῶ, τόσο χαριτωμένῳ, φορεῖτε ἕνα κοστούμι τόσο εὐρύχωρῳ, μὲ τόσας πτυχώσεις, μὲ τόσα βολὰν, μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν ἁδελφότητα τῆς ἡ Κυρία δεινὰ εἶνε κακοκτασιέμενες σωματικῶς καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ πολυτέλεια σὲ φέρει μὲ τὸς εἶνε ἀπαραίτητος. Καὶ σεις, ντυμοναζέλα, πῶ ἔχετε ἕνα λαμπρὸν κνίκον καὶ ὄχρῳ μαύρῳ μαύρῳ μαλλιά, κῶβητε τὸν λαμπρὸν σὺς μὲ ψηλοῦς γυαλιὰς καὶ τὰ μαλλιά σὺς μὲ χαμηλὰ καπέλλα, διότι ἐπίσης ἡ τῶδε καὶ ἡ δεινὰ ἔχουν ἀδύνατον λαμπρὸν καὶ δὲν ἔχουν ὄρατα μαλλιά. Ἐξοστῶθε ἀπ' τῆς λυγρῆς γυναικῆς πῶ δίδουν τὸν τόνο σὲ τὴν μόδα καὶ ὑποτάσσουθε εἰς ὅλα τὰ κατὰ καιροῦς κληροῖα τῶν...»

Εἶπε ὅλες αἱ γυναίκες νὰ σκεπτόντο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μολοντοῖ οἱ ἀντιφεριμισαὶ προτιμῶν αὐτὴν τὴν εἰδωλοπαρασίαν τὸν πρὸς τὴν μόδα, διότι λέγουν, ὅτι αἱ γυναίκες ἀφροσιέμενες εἰς αὐτὴν δὲν λαμβάνουν καιρὸν νὰ σκεφθῶν περὶ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, ν' εἶσι ἀρήθουν ἐλεύθερον τὸν ἄνδρα νὰ κυριαρχῇ. Οἱ ποηροὶ! ROMEO

Εἶπε ὅλες αἱ γυναίκες νὰ σκεπτόντο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μολοντοῖ οἱ ἀντιφεριμισαὶ προτιμῶν αὐτὴν τὴν εἰδωλοπαρασίαν τὸν πρὸς τὴν μόδα, διότι λέγουν, ὅτι αἱ γυναίκες ἀφροσιέμενες εἰς αὐτὴν δὲν λαμβάνουν καιρὸν νὰ σκεφθῶν περὶ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, ν' εἶσι ἀρήθουν ἐλεύθερον τὸν ἄνδρα νὰ κυριαρχῇ. Οἱ ποηροὶ! ROMEO

Εἶπε ὅλες αἱ γυναίκες νὰ σκεπτόντο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μολοντοῖ οἱ ἀντιφεριμισαὶ προτιμῶν αὐτὴν τὴν εἰδωλοπαρασίαν τὸν πρὸς τὴν μόδα, διότι λέγουν, ὅτι αἱ γυναίκες ἀφροσιέμενες εἰς αὐτὴν δὲν λαμβάνουν καιρὸν νὰ σκεφθῶν περὶ τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων, ν' εἶσι ἀρήθουν ἐλεύθερον τὸν ἄνδρα νὰ κυριαρχῇ. Οἱ ποηροὶ! ROMEO

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κ. Σιακούλην. Ἐγράψαμε ταχυδρομικῶς.—Rome acoppi. Ἐδημοσιεύθησαν ὅσα ἀντιπροσώπων τὸ ἀντίτιμον πῶ ἐστείλατε.—Κ. Παλασιόγιου. Ἐδημοσιεύθησαν.—Π. Βουμβ. Ἡ δημοσιέσιος ὑπερβῆθι εὐ ἀντίτιμον πῶ ἐστείλατε, μὲ τὴν ἐγκρισιν ψευδωνύμου ἐστοίχισεν δρ. 31 καὶ 80.—Διον. Χ. Σταύρου. Ἐνεγράψαμε εὐχαριστομέν.—Κλειδί τοῦ ἔρωτος. Δὲν εἶνε δημοσιέσιον.

Ἐλήρθον αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Χρ. Ταβλῆ, Α. Δημούλη, Γ. Σπυριδάκη, Εἰρήνης Μαλαγοπούλου, Ἀθαν. Παπαδοπούλου, Μ. Μπιρμπαζίου, Ἀριστ. Γιαννακοπούλου, Ἐλεβ. Μαῖου, Ἐλευθερ. Μαυροδάκη, Ι. Μπουχλέη, Σπ. Παναγιώτου, Θ. Κομπιλίση, Δ. Κουτσικα, Δ. Διβεράκη, Β. Κάρμου, Χριστ. Ναυτιλοῦ, Ἀγγελικῆς Νεοτορίδου, Ἀτ. Μαγγανῆ, Θ. Κασιῆ, Π. Κατανοπούλου, Ν. Ζωάκου.

ΤΟ ΠΟΣΤ ΡΕΣΤΑΝΤ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, (ΕΠΟΙΚΙΑΣΙΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΘΥΡΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟ 1921 ΔΡΑΧ. & Ἐνοικίασις γραμματοφωρίας: «Ἀστέλλη-πτον σφαιράκι» ἀρ. 77, «Βοκάσιος» ἀρ. 86.

Ἑλληνίδες - Ἑλληνες τὴν γνῶμην σας

Ἐφθον καὶ στρατιωτ. ὀφείλει, ἢ ἐπὶ ἀνάδοτον εἰς τὸ νοικοκυριό; ἢ καθαρῶν ἢ ἡμεροσύναν;

ΕἰΚΟΣΙ ΒΡΑΒΕΙΑ Αἱ ἀναγνώστρια καὶ οἱ ἀναγνώσται ἀγωνίζονται δεινῶς. Ἀπὸ τοῦ δημοψηφισματος τῆς καλλονῆς καὶ ἐντείνθη οὐδέποτε ἔλαβα τόσα γράμματα, ὅσα τώρα μὲ τὸ διπλὸν μῶς δημοψήφισμα. Καὶ ὁ ἀγὼν ἔως τώρα ἰσοπαλῶς, αἱ γνῶμαι καταφανῶς μοιρασμαῖαι. Προχωρῶ μὲ τὴν σειράν πῶ κατετάξα τὰ γράμματα:

Κατὰ τῆς χειραφετήσεως.—Ἡ δὲς Κούλα Τσογγίου ἀπὸ τὸν Βόλον μῶς γράφει μεταξὺ ἄλλων: «Συγαίνουμαι τῆς σουφραζέτας, ὅσο καὶ τοὺς γυναικίζοντας ἄνδρας. Μῶς φαίνεται πῶς ἡ γυναίκα θὰ χῆσθι τὸ θῆλυτρό τῆς, ὅταν πῆγῃ νὰ προστατεύεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ὁσῶπερ ὅμως κ' οἱ ἄνδρες νὰ κῆνον λιγώτερον κατὰχρησι τῆς λευτεριῆς τῶν...»

Καθαρῶς ἰδεολογικὴ ἡ ὀφίσιος τῆς. Ἴδου καὶ μίαν ἰστορικὴν γνῶμην τῆς δίδος Ἀδριανοπούλου ἀπὸ τὰς Πάτρας: «Γιὰ σκεφθῆτε τὸ τρομερὸν θὰ εἶνε νὰ ἔρχεται ὁ κουροσώμενος πατέρας, νὰ κλαίῃ πεινῶντας τὸ μικρὸ Ἑλληνοπούλο, κ' ἡ γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ, ἡ νοικοκυρὰ, νὰ λείπει...»—οἱ Βουλὴ δηλαδὴ εἰς τὸν στρατόνα.

Ἡ δὲς Φιλία Σαλαβίνου, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα ἀπὸ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως, μῶς γράφει ὅτι διὰ λόγους καθαροῦ σκοπιμότητος πρέπει, ἀντὶ ν' ἀυξήθῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιλογῶν διὰ τῆς παροχῆς ψήφου εἰς τὰς γυναίκας, νὰ περιορισθῇ καὶ μεταξὺ τῶν ἄνδρων ἀκόμη, ἀπολειπομένων τῶν ἀμορφῶτων καὶ εἰς ἡ Ἑλληνίδες θὰ δικαιούται ψήφου μόνον ὅταν μορφωθῇ ἐν ἀναλογία 90 ὀθ.

Ἐπίσης ὑπὲρ τῆς ἐπανάδοτου τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὸ νοικοκυριὸν τῆς κηρύσσονται αἱ κυρία καὶ δίδες Εὐδοκία Μοσχοπούλου ἐκ Λεβαδείας, Ἀρετὴ Βιοράκη ἐκ Πειραιῶς, Χριστίνα Σκόντζου ἐξ Ἀθηνῶν, Ἐλένη Σαραντοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, Διονυσία Μωραῖτου ἐξ Ἀθηνῶν, Ἀλεξάνδρα Βελισσαροπούλου καὶ Ἰουλίττα Μπουσιώτου. Αἱ δίδες Ἀδριανὴ Μαυρομάτη καὶ Ἀριάδνη Μάνθου, ἐξ Ἀθηνῶν, φρονοῦν ὅτι ἡ Ἑλληνὶς δὲν εἶνε ἀκόμη ὄφιος πρὸς χειραφετήσιν, ἔξ ὅ ἀφίεται νὰ νοηθῇ ὅτι ἀργότερα θὰ εἶνε ἰσῶς.

Τέλος θ' ἀναφέρω τὴν γνῶμην τῆς δίδος Ἰσμήνης Μαρτινίου, ἡ ὁποία θεωρεῖ πρῶτον καὶ ἄσποπον τὴν χειραφετήσιν, καὶ προτιμῶ αἱ γυναίκες νὰ ἐνωσῶν τὰς προσπάθειας τῶν πρὸς ἐξέσῳσιν τῆς ἡλικῆς.

Ἐφθον τῆς χειραφετήσεως.—Ἐφθον τῆς ψήφου καὶ στρατιωτικῆς—κραυγῆς ἡ δὲς Φώτο Ἀγαπητοῦ ἐκ Σάμου, καὶ θὰ δεῖξωμε ὅτι εἶμαστε ἄνιῆτες τῶν ἀρχαίων Σπαρτιατιδῶν καὶ τῶν Σουλιωτῶν. Ἐχομε ὀρθότεραν κρίσιν καὶ θὰ δοῦνε πῶς ἡ Ἑλληνὶς σφαιραζέτα δὲν θὰ μοισῇ μὲ τὴν εὐρωπαικῶν καὶ δὲν θὰ παραμείνησθι τὸ σπῆτι, ἀλλ' ἀν' ἐναντίας θὰ τὸ ἐξυψώσῃ.

Ἡ δὲς Σοφία Μεταξῆ, ἐκ Κοζάνης γράφει: «Ἡ γυναίκα ὄπως κ' ὁ ἄνδρας εἶνε ἄνθρωπος καὶ ὡς ἄνθρωπος ἔχει ἐπιθυμίας πῶς πρέπει νὰ τῆς ἰκανοποιῇ ἐλεύθερα ὅπως κ' ὁ ἄνδρας... Χρειαζέται δαστηριότητος ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, γιὰ νὰ δεῖξουν τὴν ἰκανότητά τῶν καὶ νὰ ἐπιτύχων τσοκοπὸ τῶν...»

Ἐπιθυμῶς χωρὶς φερνισμὸν δὲν μπορεῖ νὰ ἐπικρατήσῃ λέγει ἡ δὲς Δομνίκη Ζαδὲ ἐκ Κυπρισίας, καὶ μὲ τὴν γνῶμην τῆς συντάσσονται αἱ δίδες Μαρία Ἠλιοπούλου, ἐκ Καλαμών, Κική Μπουσιώτου καὶ Πηγῆ Στέφου, φοιτήτρια Νομικῆς ἐξ Ἀθηνῶν.

Ἐπὶ τῆς Κασθροῦ οὔσης.—Ο κ. Γ. Ἄνδρ. Ζάννος, ζητεῖ μὴ μόνον νὰ ἐπισημοποιηθῇ ἡ καθαρῶσινα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπογρασθῇ πῶς Ἑλλῆν νὰ τὴν γράφῃ καὶ νὰ τὴν ὀμλή. Ὑπὲρ τῆς καθαρῶσινης ἐπίσης ἀνεπιφυλάκτως τάσσονται οἱ κ. Γ. καὶ Χ. Κολιάτσος, Μ. Βλαχούτσος, Φ. Βελισσαροπούλου, Ν. Δάβος, Γ. Καρασκόζης, Σ. Στέφου, Π. Λρόσος, Π. Παπαδόπουλος καὶ Ἀ. Μουζακιώτης. Ὑπὲρ τῆς καθαρῶσινης, ἀπηλλαγμένης ὄμως ἀρχαϊσμοῦ, ψηφίζουσι οἱ κ. κ. Μαθιουδάκης καὶ Ἰ. Πάππος, ὑπὲρ τῆς γλώσσης δὲ τῶν ἐφημεριδῶν οἱ κ. κ. Δ. Καλογεράς καὶ Μ. Τσιμπουλίης.

Ἐπὶ τῆς Δημοτικῆς.—Ψηφίζουσι ὑπὲρ τῆς δημοτικῆς ἐσπαθωμένῳ, οἱ κ. κ. Φ. Ζωιτόπουλος, Τετθρας, Θ. Στεργίου, Κ. Προδρομίτης, Γ. Σμαράγδης, Ν. Θωμῆς, Α. Μάρης, Δ. Ταυλιπῆς, Β. Παπαχριστοδούλου, Τ. Δόντης, Σ. Σωτήριος, Δ. Μπιρμπαζίου, Β. Κάρμος, Μ. Παλαρίδης καὶ Ν. Πολίτης. Ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως.—Ἐλευθεράν

ΚΡΙΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡμπορεῖτε ν' ἀνοίξετε τὸ ἠθικοπλαστικῶτερον καὶ ψυχοφειλέτερον τῶν ρομάντων—θὰ εὐρετε εἰς αὐτὴ τὴν περιγραφήν μίαν γκαρσονιέρας. Ἄν μάλιστα τὸ ρομάντὸν συμβῇ νὰ εἶνε ἑλληνικόν, εἰς κάθε κεφάλαιον ὑπάρχει καὶ ἕνα γκαρσονιέρα.

Εἰς τὴν «ἠθικὴν αὐτὴν φωνάξῃ, τὴν φορτωμένην μὲ μιμιτῶ καὶ παστῆλ γκαλάν στοὺς τοίχους, μὲ βαρεῖα παραπετάσματα, βαρεῖαι μυροδιές, βαθὴ ἡμίφως καὶ ντρίβια βαρεῖα σὰν τάφοι, ἢ στερεότυπος κυρία μὲ τὸ βέλο τῆς ἀπιστίας θὰ γλυστρήσῃ ἕνα ἀπόγευμα ἀπὸ τὴν πῶσ πῶρτα μὲ τὸ πρόχημα νὰ ἰδῇ μερικῶς περιεργῶς πῶντας λογαριασμοῦ, ἐκεῖ θὰ πῆθι τὸ μοιραῖον λιγῆρ, ἐκεῖ θὰ ροκανισθῇ τὰ ἐπικίνδυνα γκατῶ, ἐκεῖ θὰ ἐπιτρέψῃ τὸ πρῶτο φιλὶ καὶ τέλος ἐκεῖ θὰ πῆγῃ ὀρισμένην ὄραν τῆς ἡμέρας διὰ νὰ πῆθι μὲ τὸν ἔραστὴν τῆς τόποτῆρι τῶν ἐνόχων ἠδονῶν.

Ἡ γκαρσονιέρα κατέκτησε μίαν σημαντικὴν θέσιν εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἐλοῦν, φοβῶμαι ὅτι τὸ καταφθῶν τῶν ἐλεγκτῶν αὐτῶν ἠδονῶν δὲν θὰ εἶνε μὲτ' ὀλίγον παρὰ μίαν μακρὴν ἀνάμνησιν. Ἡ γκαρσονιέρα ἐκλείπει, ἢ γκαρσονιέρα ψυχραγῆ, ἐν πάσῃ περιπτώσει διερχεται μίαν τραυματικὴν κρίσιν καὶ εἶμαι περιεργῶς πῶς δὲν εὐρέθῃ ἀκόμη κλεισμένης νὰ ὑποβάλῃ σχετικῶν ἐπερωτήσεων εἰς τὴν κυβερνήσιν.

Καὶ ἡ κρίσις αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλπειν τοῦ σπιτιοῦ, ἢ ὁποία μαστίζει τὰς Ἀθῆνας, ὅπως δλας τὰς μεγάλας πόλεις. Πουθενὰ δὲν θὰ βρῆτε ἕνα ἀπαρτεμῶν, ἕνα ἰσογειον ἀνδρωπινα ἐπιπλομένῳ. Ἄλλὰ καὶ ἂν βρῆτε θὰ εἶνε τρέψῃ εἰς φρήν τὸ ὑπέρχον ἐνοίκιον. Ἐξ ἄλλου, ἂν ἀποπειραθῆτε νὰ ἐπιπλώσετε ἐξ ἰδίων ἕνα διαμέρισμα, θὰ χαντακωθῆτε μὲ τὴν σημερινὴν ἀκρίβειαν. Καὶ τοιοῦτοτρόπος ἡ γκαρσονιέρα μὲνε διὰ τῶς μὴ ἔκατομμυριούχους ἕνα δνειον.

Θὰ προβλήσῃ ὁ ἰσοχρισμὸς εἰς ἐκ ἀντιστάθμισμα πῆσῃ αἱ πανοιῖ, αἱ μιζῶν-ντῆ-πῶς, τὰ εἰδικὰ ἐξοδοχέια, ὅπου μπορεῖ κανεὶς κάλλιστα νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἐθωμένην του. Συμφωνῶ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὀμολογήθῃ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλον. Ἄν ὑπάρχουν γυναικες, τὰς ὁποίας ὀδηγεῖτε ἢ σῆς ὀδηγοῦν αἱ ἰδία εἰς τὸ ἐξοδοχέιον, ἂν ὑπάρχουν ἄλλες πῶς δέχονται νὰ σῆς ἀκολουθήσων σὲ μίαν μιζῶν-ντῆ-πῶς, ἢ σὲ μίαν γκαρσονιέρα ὀχι ἀποκλειστικῶς δικῆς σας, ὅπου προθύμως θὰ ἐρχομιοποιοῦσαν τῆς φορεζέτας ἢ τὸ ματῶν-ροῦξ πῶ τῶν ἐξέχασεν ἢ προηγηθείσα ἐκεῖ ἐρωμένη, ὑπάρχουν ὄμως ἄλλες, καὶ αὐτῆς εἶνε αἱ καλύτεραι, πῶς δὲν ἐνοοῦν νὰ δεχθῶν τὸν ἔρωτά σας εἰς κρεββάτι, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἐπέσῳσιν ἄλλες, πῶς δέλουν ἐδικὴν γ' αὐτὰς ἐγκατάστασιν. Καὶ λοιπὸν αὐτῆς πρέπει ν' ἀεπισθοῦν. Ἡ κρίσις τοῦ σπιτιοῦ συνεπέρχει κρίσιν καὶ εἰς τὰς ἐρωτικῶς τῶν σχέσεις. Καὶ οἱ σύζυγοι δὲν πιστεύω νὰ ἔχουν λόγους νὰ παραπονοῦνται γ' αὐτὸ.

ΕΞΕΠΕΡΟΣ ἐξελίξιν τῆς γλώσσης ἢ μικτὴν διαμόρφωσιν αὐτῆς ζητοῦν οἱ κ. κ. Θ. Καμπιλλῶν, Α. Ματθαίου, Κ. Μαργαρίτης, Κ. Μαθιουδάκης, Δ. Ζωγας, Θ. Δημητριάδης, Ν. Ζερβός, Μ. Σωτηροπούλου, Ι. Παπαρτζῶς, Χ. Μήλας, Ἐρσιν. Καρδιῶν. Ἐπίσης ἐλευθερίαν τῆς γλώσσης ζητοῦν οἱ κ. κ. Β. Ζαχαριάδης καὶ Ν. Καλδῆς μὲ τὴν πεποιθῆσιν ἀμφότεροι ὅτι ἐν τέλει θὰ θριαμβεύσῃ ἡ δημοτικὴ.

Καὶ αἱ γνῶμαι ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν ραγδαίως. Παρακαλῶ. ὄσους ἐξέχασαν νὰ ἐσωκλείσων εἰς τὰ γράμματά τῶν ψηφοδέλτια, νὰ μῶς τὰ στείλων συμπληρωματικῶς, ἂν θέλουν νὰ λάβων μέρος εἰς τὰς κληρώσεις διὰ τὰ 20 βραβεῖα.—Σεῖς ἔσθε, κ. Γ. Κ. Βόρβα.—Τὰς δικὰς μῶς τῶν τῶς καὶ τὰς ἐλπὸ εἰς τὸ τέλος διὰ μὴ ἐμπρησθῶνται οἱ ψηφίζοντες, κ. Ἀργε.—Μὲ μίαν γνῶμην μπορεῖτε νὰ στείλετε ὄσα ψηφοδέλτια θέλετε, κ. Μ. Τριζοῦτη, καὶ ἀναλόγως πρὸς αὐτὰ κληρῶσι θὰ ἔχετε εἰς τὴν κληρῶσιν. Τὰς γνῶμας ὄσον κυρίων ἀναφέρονται εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα καὶ ὄσον κυρίων ἢ δεσποινίδων εἰς τὸ γλωσσικόν, δὲν τὰς λαμβάνω ὑπ' ὄψιν ὅπως ἐδίλωσα.

Ἐρωτοῦν διὰ τὸ προσεχῆς.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

1. Ζήτημα γυναικείον	2. Ζήτημα γλωσσικόν
Όνομα καὶ διεύθυνσις	Όνομα καὶ διεύθυνσις

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ὁ ἄδερφός αὐτῶς ἦταν ὁ Φώκος.—Νὰ τοῦ τὴ πῆτε, κυρία. Μήπως δὲν θὰ τοῦ πῶ κ' ἐγώ;...

Στὶς πέντε, ἡ Μιρκά βγήκε περίκατο μὲ τὴν Φροῦλαῖν. Τῶσερ ἡ Πελαγία πῶς ἦταν ἡμέρα τῆς, τὸ λογάριε πῶς ἡ μικρὴ τῆς κυρία δὲν ὕαταν σὲ σπῆτι. Τότε ντυθῆκε, συγγυρίσθη καὶ βγήκε. Μ' ἄντι νὰ πῆσθι σὲν θείας τῆς, κ' ἀλήθεια, εἶχε μίαν θείαν στὰ Πετραλωνα,—τράβηξε ἕσια γιὰ τὴν γκαρσονιέρα.

Ἡ ὄρα πεντέμιου, ὅταν ἔφτασε. Κι' ἡ Ἀντρομάχη τῆς ἄνοιξε μὲ κάποια ἐκπληξῆν καὶ μὲ κάποια ἀμνησία. Γιατὶ ἔπεφτε σὲ ἀσχημὴ στιγμή. Νὰ τῆς πῆ γέμματα, πῶς ὁ κ. Γιῶργος εἶελε; Δὲν ὕαταν φρόνιμο, ἀφοῦ ἡ καμωμένα τῆς ἐδίλωσε ἀμέσως πῶς τὸν ἠδῆλε «ἀπο μέρος τῆς κυρίας Μιρκας». Ἐρχετο νὰ τῆ μιπῶσι μῆσα καὶ νὰ τῆ βάλῃ νὰ περιμένῃ. Ἄλλα πῶ; Στὸ διαδρομῶ; Ἄπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὰ παρουσιαζόταν ἡ θεατρία, πῶς ἦταν κλεισμένην σὲ κρεββατάκιμα μὲ τὸν κ. Γιῶργο. Στὴ σάλα; Πισομένη κ' αὐτὴ ἀπὸ τὸν κ. Ἄλεκο, πῶς διασεοδαίσε μὲ τὴν μικρὴ Νότα! Στὴν κἀμαρὰ τῆς ἢ σὲν κούζιν; Ἄχ, δυστυχία τῆς, τὶ θὰ τραβῶσων ἀπὸ τὸ Μανώλη, πῶς τριγύριζε ἐκεῖ, περιεμένοτας κάποια ἀγαπητικὰ τοῦ πῶ ἀγοῖσις!...

Ἐπαρτίμως ὄμως τὸ τελευταῖο, γιὰ τῆς φράνηκε πῶς ὕαταν τὸ μικρότερον κακῶ. Βεβαίαι, παρὰ νὰ ἔβλεπε πάλι τὴ Νέλλη καὶ νὰ τῶλεγε τῆς ζῆλιασος τῆς Μιρκας, καλύτερα νὰ τὴν πειράζεε λίγο ὁ μωκαρῆς ὁ ἀνιψιός τῆς. Τὸ κατὰ-κάτω δουλοκὸ δὲν ἦταν κ' αὐτῆ; Βουὸν λοιπὸν σνευθιμένο ἀπὸ χιόνια... Καὶ τῆς εἶπε:—Ἐλα δὲν νὰ τὸν περιμένῃ. Κι' ἄμα φύγη, σὲ λίγο, ἕνας φίλος τοῦ πῶ εἶνε μῆσα, σὲ εἰδοποιῶ καὶ τοῦ λῆξ, ὅτι θῆλξ.

—Μὰ θάγῃρη αὐτὸς ὁ φίλος; ῶρῆσε ἡ Πελαγία, μὲ τὴν πεποιθῆσιν πῶς ὕαταν φίλη. —Ὄχι, δὲν πιστεύω... τὰ λένε ἀπὸ πολλὴ ὄρα... —Καλὰ. Μήπως εἶν' ἐδῶ κ' ὁ κ. Κωστῆς; —Ὄχι, δὲν ἐφάνηκε σῆμερα. —Θαῤῥῆ; —Ἀργότερα... ἴσως. —Ἄχ, ἀς ἐρχοῦν!...

Καὶ μὲ τὴν ἐνόμῃ, τὴν ἀνήσυχῃ αὐτῆς ἐξῆ, ἡ Πελαγία ἀκολούθησε τὴν Ἀντρομάχη σὲν κούζιν. —Σιγὰ, τῆς ἔλεγε, σιγὰ... Μὰ ὄσο σιγὰ κ' ἂν περπατοῦσε ἡ Πελαγία, τὰ τακωνάκια τῆς κροτούσων σὲν πλακόστρωτο διαδρομῶ κ' ὁ Μανώλης, πῶς ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἦταν δίπλα, σὲν κἀμαρα τῆς θείας τῶ, ἀκουσε τὰ κροτιστικὰ βήματα κ' ἐνόμῳ πῶς ἦρθε ἡ ἀγαπητικὰ του. —Βεῖ Μῶρο; ῶρῆσε: εἶσι εἶσαι; Καὶ πετάχθηκε μὲ χράα. Μὰ μόλις εἶδε τὴν ἐξανθὴν καμαριέρα, δέκα φορῆς πῶ ὀμορφῆ ἀπὸ τῆς Μῶρος, ἢ χράα διπλασιώσθηκε:—Μπᾶ, μπᾶ! ἡ Πελαγία!.. Καὶ πῶς αὐτὸ τὸ ξαφνικῶ; Ἐξαφνικῶ; Ἀπὸ πῶς ἐξυπῆσῳσε εἶσι ἐδῶ μῆσα; Ὄ, νὰ πᾶρ ἢ ὀργῆ!.. Ἡ Πελαγία!..—Σκῶσε, πῶς σὺ! τὸν ἔκοψε ἢ θεία του! τί φωνάζεις ἔτσι; —Ποῖος εἶνε τοῦ λόγου του; ἔκαμε κ' ἡ Πελαγία.

Τὸν ἐγνώριζε πολὺ καλὰ. Ἐξῆρε πῶς ἦταν ἀγαπητικῶς μίς πατριώτισσῆς τῆς, καμαριέρας. Τὸν εἶχε ἰδῆ πολλῆς φορῆς μὲ παρῆες γνωστῆς τῆς. Κάποτε μάλιστα καὶ μὲ τὸ Φώκο. Μὰ ἐπρωτίμως νὰ μὴ τοῦ δόσῃ γνωριμία. —Ὁ ἀνεμῳσιον, ὁ Μανώλης, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀντρομάχη. Μὰ ἐκείνους ἐβλεπε τὰ γέλια:—Τὴν πιστεύεις πῶς δὲν γνωρίζεις; εἶπε. Ἐτοῖ τὸ κάνει!.. Ἐλα τώρα, κυρία Πελαγία. Σὲ τ' ἐμῆς; Λέγε μῶς μόνον τί θέλεις ἐδῶ; Σὲ τί μποροῦμε νὰ σὲ ὑπηρετήσουμε; Ἐλευτερε! Προσῶταῖσε μᾶς!

—Τίποτα, εὐχαριστῶ! φθῆρισε

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΕΝΟΣ ΓΥΡΛΛΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΥΓΕΡΙΝΟ

(Συνέχεια Β')

Καθώς αποτέλειων, ο αυγερινός ξεθώριασε και ορώστηκε μες στο φως του ήλιου κι' ο κορυφαίος πετώντας ψηλά του κελιάδουσε κι' αυτός το φάναρο χαιρετισμού του.

«Αλλοίμονο! έρουμμοίσις ο σκαρβαίτος, παραξενεμένος απ' ό,τι είχε ιδή κι' είχε ακούσει—ο δυστυχισμένος φίλος μου είχε ποιητής, έρωτευμένος μ' ένα άστέρι.»

«Έπρεπε να έχης περισσότερη έμπιστοσύνη σε μένα, είπε στο γυρλό που ελιπτήθηκε πολύ απ' το ξάρνιασμα αυτό—να δεν εξαμειθε καλά.»

«Μα μού είχες μιλήσει γι' αυτό σου τον έρωτα, μόλις τον πρωτοαισθανόμην, θά προσπαθούσα να σε γιαιρέσω. Για πές μου λιγάκι πώς αυτό τ' όρατο πάθος σου ήθε στο μυαλό ή στην καρδιά. Τι έλπίζεις επί τέλους;»

—Δεν έλπίζω τίποτε αγαπάω.

—«Ελα δά! ξανάειτε ο σκαρβαίτος. Όταν αγαπούω, έλπίζω τον πάντοτε, έστω και ελάχιστα. Κι' έκεινο που με θλίβει για τον έρωτά σου αυτόν εινε ότι κι' η παρμικρότερη ελπίδα θα ήταν ή μεγαλύτερη τρέλλα.»

«Ελα, ως μιλήσουμε λίγο λογικά. Είσαι ποιητής, όπως λίγο-πολύ είν' όλοι οι γυρλόι. Το ειδύλλο σου με τον αυγερινό με κάνει να πιστεύω πως είσαι από κείνους που εινε πιο πολύ από τους άλλους ποιητά, και τόσο το χειρότερο για σένα.»

Σ' άρεσε ή ποιήσις του αισθηματού: καθένας κατά την πατρίδα του. «Εγώ κάνω σονέτα. Αφότου μάλλιστα ζώ μαζί σου, βλέπω ότι ο έρωσ σου μοιάζει με την ποιήσι σου. Προτιμείς τον ψυχικόν έρωτα επιμένεις να στενώσης και να ζήνης δάκρυα: καθένας κατά το γούστο του. Διαλέξε όμως τοδλάχιστο για τον έρωτά σου ένα ειδύλλο που να σ' ακούη και να σ' αποκρίνεται.»

Υπάρχουν εδω τρυφερές βερβένες και παρθενικές κληματίδες που ζήτουν κι' αυτές τον άγρον έρωτα και θα σ' άπαντούν μ' έναν αναστεναγμό στους δικούς σου τούς αναστεναγμούς. Συνέθεσε γι' αυτές ποιήματα: τοδλάχιστο θα τ' άκούω.»

«Όπως κι' αν τον πάρω, ο έρωτας εινε πάντοτε ένα ντυτού. Πρέπει νανε δυο για να τον τραγουδούν.—Όμως αυτός ο έρωτας που σε βασανίζει τώρα δε θα γίνη ποτέ άληθινός, γιατί το άστρο ποτέ δε θ' αποκριθίη ούτε στα δάκρυά σου, ούτε στα χαμόγελά σου.»

Κι' όμως αποκρίνεται, είπε ο γυρλό. Πρώτα-πρώτα το ποιήματι μου δεν πάνε γι' μένα: ή άδρα παίρνει τούς στίχους μου ζοτά φερά της και τούς πηγαίνει στ' άστέρι μου που μένει άκίνητο για ν' ακούη το τραγούδι μου. Άμα είμαι λυπημένος, μου φαίνεται πως ός ματιές του εινε ύστες από δάκρυα όμοια με τα δικά μου, κι' έχτες που φάνηκε πως το είδα να χαμογελά μ' ένα φωτεινό λαμπύρισμα.

Σου φάνηκε—νομίζεις— όλ' αυτά δεν αποδεικνύουν τίποτ' άλλο παρά μόνον ότι είσαι τρέλλος. Ξέρω καλά ότι στον έρωτα δεν χωρεί λογική, ότι μάλλιστα εινε παράλογος. Μα τέλος πάντων όχι και μέχρις αυτού του σημείου.

Πρέπει ως τόσο να του γιαιρέσω αυτή την τρέλλα, έπροσέθεσε ο σκαρβαίτος.

«Επειτα ξανάειπε: «Εινε ο πρώτος σου έρωτας αυτός;»

—Ναι και όχι, αποκρίθηκε ο γυρλό. «Άλλοτε ήμουν έρωτευμένος μ' ένα ρυάκι, στο φεγγαρόφως, έκάναμε πολύ τρυφερές κουβεντούλες.»

Και πώς σου πέρας αυτός ο έρωσ; —Παρετήρησα ότι το ρεύμα του ρυακιού, που τραγουδούσε τόσο τρυφερά, έχάιδνε τις λαοκωμένες όχθες κι' αυτό μ' ηλίδια.»

«Έρωτευμένος μ' ένα ρυάκι! να μά ιδέα πάλι, σκέφθηκε ο Ίταλός. Διαρκώς λοιπόν το άδύνατο θ' αγαπά! Τοδλάχιστο φαίνεται ναχί τάσως προς τη ζήλεια. Άς τον έθξωμε στην ευαίσθητη αυτή χορδή.»

«Ιοχρηρέσασ, είπε στο γυρλό—πως ο αυγερινός ακούει τα τραγούδια σου ποιός δε βεβαιώνει πως εινε τα δικά σου που άκούει; Νομίζεις πως τον βλέπει να γιογελά και να κλαίη; ποίος θα με πείση πως γι' σένα κλαίει και χαμογελά; Εινε, δώ παραμάτω, ένας ποιητής, ένας τρελλός δηλαδή του είδους σου, που εινε κι' αυτός έρωτευμένος με τ' άστέρι.»

—Ποίος; ορώσης ο γυρλόσ άνήσυχος.

—Τ' άηδόνι. Τήν ώρα που τραγουδούσε πρό δλίγου, έτραγουδάει κι' αυτό, και δίχως να θέλω να υποτιμήσω την αξία της δικής σου, ή ρομάντζα του ήταν πολύ όμορφη. Κι' έκτος τούτου, αυτό έχει και φτερά, και μπορεί να πλησιάστ τ' άστρο.

—Τό ξέρω τ' άηδόνι που μου λές. Έχει βέβαια καλλίτερο ταλέντο από μένα, εινε ο ποιητής τών κάμπον.—Μά, επειδή εδω πέρα δόξας δοκώτους μέσα του τον άλλον έρωτα. Δεν τραγουδεί για τ' άστέρι τραγουδάει για να τ' ακούει και για να επαναλαμβάνη το τραγούδι του ο άνοιτάλος. Έινε ένας υπερέφρανος κι' ένας άνοητός. Τ' άστέρι μου δεν τον αγαπάει.

—Μά γιατί; —Γιατί τ' αγαπάω εγώ.

—Και νομίζεις ότι σ' αγαπάει κι' αυτό; κι' έλπίζεις πως θα κατέβη από κει ψηλά για να στο πη ή πως θ' άνέρηξ έού εκεί;

—Δε με μέλλει. Σάν θέλω να τό ιδώ από πιο κοντά, γυρίζω στη φωλιά μου και κλείνω τα μάτια μου: άμφοσ το βλέπω μερσά μου. Μά γιατί να στο λέω όλ' αυτά;—δεν ήσουν ποτέ έρωτευμένος, έού, δεν μπορείς να με καταλάβης.

—Ποτέ έρωτευμένος! φώναξε ο σκαρβαίτος. Τι μου λές; Δεν κάνω τίποτ' άλλο απότου ήρθα στον κόσμο. Ναι, παιδάκι μου, ξέρω από έρωτα και σε καταλαβαίνω. Η πρώτη μου αγαπή μάλλιστα έμοιαζε λιγάκι με τη δική σου. Θα στην διηγηθώ: εινε πολύ λυπητερή.

«Υπήρχε στον κήπο όπου γεννήθηκα, στη Ρώμη, ένα τριαντάφυλλο, ένα νεαρό τριαντάφυλλο που ήταν ή βασίλισσα του κήπου, (Σ. Μ.—Στη γαλλική ή λέξις τριαντάφυλλο εινε γένους θηλυκού κι' έτσι δικαιολογείται πού λέγεται βασίλισσα) που το φλερτάριζαν πιο πολύ απ' όλα τ' άλλα τριαντάφυλλα. Οι πεταλούδες οι πιο όμορφες το περιτριγύριζαν όλο ένα με το θαυμασμό τους, μά έρχεσαν να τούς αποκρούη με απελπιστική περιφρόνησι. Κι' ή πιο όμορφοτερη ακόμα πεταλούδα, ή πιο υπερωμένη που τα πλούσια χρώματά της την κάνουν να μοιάζη μ' ένα φερωτό λουλούδι, δεν ενοήθηκε περισσότερο από της άλλες. Και λοιπόν το έρωτευτήκα αυτό τό τριαντάφυλλο! το άγάπησε όσο αγαπεις κι' εού το άστέρι σου: μόνο που ειναι συναισθησι της τρέλλας μου, και ήταν πολύ μικρότερη απ' τη δική σου. Γιατί επί τέλους μπορούσα να πλησιάσω το ειδύλλο μου. Άλλοίμονο! έλεγα όστόσο, που θα με κατανήση ένα τέτοιο πάθος; Πώς θα με συμπλήθησε ποτέ αυτή ή άγρια όμορφη, που φαίνεται ναχί κάνει όρο στην παρθενιά της και δεν αγαπάει τίποτ' άλλο στον κόσμο παρά την πρωινή δροσιά, γιατί αυτή την στολίζει με μαργαριταρένιες κορώνες.»

«Στης φωτεινές στιγμές που έκανα αυτές της σκέψεις, ήθελα να ορθώ τον έρωτά μου και να ληραμνήσω έκεινο που μου τον ενέπνευσε: σε λίγο όμως πάλι ή ίδια ή άπόφασίς μου ήταν που έξεχούσα και αισθανόμουν γά είμαι πιο φλογερό από κάθε άλλη φορά έρωτευμένος. Άλλοτε τ' ήμουν στην ήλικία εκείνη που οι άμφιβολίες αποχωρούν πάντα στις ελπίδες, στην ήλικία όπου τα έμπόδια καθώς πληθαίνουν διαρκώς, πληθαίνουν και τούς πόθους, τούς κάνουν ν' ανάβουν και τούς δίνουν τα φτερά της τόλμης με τα όποια φράνουν στο άδύνατο. Ανάμεισι σ' όλες της άγτες τρέλλες του πρώτου έρωτος ξέρεις πως υπάρχει κι' εκείνη που θέλει κανείς να σκοτώθη αν δεν αγαπιέται.

«Ημουν λοιπόν άποφασισμένος να κάμω όπως όλοι οι άρχαίοι έρωτευμένοι, αν το τριαντάφυλλο μ' απέκρινε όμως τοδλάχιστο θέλησα να κάμω μια άπόπειρα. Ένα βράδυ, πέρα μεγάλο κοουράγιο κι' ετράφηξα προς το άγνινο ειδύλλο μου καθώς έπροχωρούσα, έσκεπτόμουν πως να το κάμω την έρωτική μου έσομολόγησι: «να του άγαγίλω ένα σιγαλά ή καμιά έλεγεια;» έσκεπτόμουν. Στο τέλος έμπιστευθήκα στην καρδιά μου, όταν θα έφθανε ή σιγαλά, και δεν άργησα να φτάσω στην αγαπημένη καλή μου.

«Άλλοίμονο! τί πένθιμο θέαμα με περιέμενε! εθρίσθη το τριαντάφυλλο σκυμένο προς το χόμα, μαρμαμένο, χλωμό, να ψυχοραγίη. —Μεγάλε Θεέ! του είπα τρυφερά—τι έχεις; και πως βρισκασαι, σ' αυτήν την κατάσταση; —'Άλλοίμονο! μ' αποκρίθηκε μ' άδύναμη φωνή—δεν έμια καθόλου δροσιά σήμερα το πρωί. Να γιατί πεθαίνω. Άπέκρουσα τον έρωτα του ζεφύρου που μίς φέρνει της σταγόνες της δροσιάς της χαραυγής. Και με σκότωσε ξεχνώντας με. (*Ακολουθεί)

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΠΑΡΚΟ

Τό χαρούμενο πάρκο είχε πάρει, μές στ' άξενόισατο έκεινο πρωί, μια όμορφη γιορτή και μια χόρη που ξανά δε μπορεί να τη βεί.

Πέρα ως πέρα τών φύλλον γλυτρούσαν οι σκιές, μές στο φως τ' άπάλο, κι' έπερούσαμε έμεις κι' έφιλοθων σιγαλά τό γέμισό σου γλαυμό.

Τι γιορτή ποΐταν κείνη! Σαλέων τα κλωνάρια κι' οι σπίνιοι ηλιό, δσα λέγαμε οι σπίνιοι να κλέβαν και τα κάναν τραγούδια τρέλλα.

Τό μονοπάτι τ' άρωστο που μόλις μίς χωρούσε, μίς πήρε: Τάχα στο γαλό, στον κάμπο θα μίς πάη;

Όπου κι' αν θέλη—μή ρωτήσι!— ως πάρη την νυχτή μας, άπό το φός, το φεγγαριού κι' ή άγάπη εινε μαζί μας,

άποφ γά μιά ανάλαφρα ξεκίνησε τ' άγρίο άρώματα απ' τ' άντικρυνά λυγαρία να μίς φέρη,

κι' άποφ τα στίχια δλόχαμα κι' ήδονα σκυμμένα κρηφορμίνε γύρω μας κι' έκείνα έσομμένα.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Πλούτος

Είχα πλουτίσει κείνο τό δειλινό, είχα χορτάσει θάλασσα. Είχα χορτάσει ήχώ, ήχώ που ξεπνούσε μέσα μου τον έρωτα...

Είχα χορτάσει φως, δροσίονα, είχα χορτάσει άνάμνησες γλυκές, κι' ως ήμωνα μονάχος στην άπεραντή παραλία...

Είχα χορτάσει πρό πάντων θλίψη. Hélène Picard.

Ρεμβασμός

Κάποτε τα βράδια ξανάρχονται στο νοή κοιμηόμενες άναμνήσεις, όνειρα σου ορθύσανε για πάντα κι' άφήνουν στην ψυχή το φριχτό σαράγγι.

Μά τί κι' αν έρχονται; Κι' αν οι πόθοι ξαναγεννιόνται, δεν θα τούς νιώσεις ποτέ έού. Η πληγωμένη μου καρδιά ποτέ τη γιαιρέσι της δεν θα ζήτηση νάβρη. Θάδελα μόνο ρόδα στο δρόμο σου τον σκοτεινό να σπέρνω, να βγάξω τ' άγκάθια του κόσμου του κακού και τα λόγια μου γλυκά να σου ναυορίζουν κάθε πόνο!

Εινε τόσο σκοτεινός ο δρόμος της ζωής! Σκοτεινός για πολλούς, μά για μένα μαύρος, δύσβατος κι' έχει μονάχη ελπίδα, μονάχη χαρά κάποιο όνειρο που έμεινε πάντα όνειρο και ή γλυκειά του άνταίγια μόνο με φωτίζει.

André Rivoli

ΕΙΔΑ

«Ελα, γλυκειά μου, χαμογέλι τό σπίτι δλόκληρο σαν πρόσωπο χαμένο... Χαμογέλι και σε προσμένει, μήν άργήσι...»

Η νύχτα άπλώνει τον πέπλο της τό σκοτεινό, μά για σένα δροθάνομεις ήπότες θανά μόνου, και ροδοπέταλα θα στρώσω να διαβής.

Τά περισσότερα τον έρωτά τους τον κρυφό θα πάνουμε να λένε, και θα μεθύση δλόγρια ή φύσις από της σάκρας σου τό θείο άρωμα.

Σε προσμένω... Άχνός και τρέμοντας κυτάζω το κατόφθ...

«Α! μήν άργήσι, γλυκειά παρθένα. Δεν σ' είδα κι' όμως σε κράσι! Άδεια σ' αγαπάει και σε ζητάω ολόυθε... Μά σκοτεινιάζει τό μέτωπο τ' άχνό και κλαίω προσμένοντας την εύτυχία που δεν έρχεται. André Lamandé.

(Μετάφρασις) δίδος ALEX

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Περάτης εινε ο Χάροντας κι' οι ταξιδιώτες Ίσκιου. Κι' ένας στήβαρασκίφοντας πορμενάφουλαβόικι. Τα φύλλα σάχη γίνηκαν σ' ένα νεκρομύθιο. —Δέντρο δεν εινε δλόγρια φύλλα, ποιά τάχη φέρει. —Από τα δάση όλης της γης φύλλα σκορπών [και ραίνουν] τάκαλονάρια, που περνοβροντήβρακα, όταν πεθαίνουν.

(Μεταφρ. Γ. Αρσούνη) Lissauer

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΚΕΝΤΣΟ ΚΙ' Η ΒΕΝΚΑ

Η τριαντάφυλλος άνθιζαν. Η τριαντάφυλλος άνθιζαν τα δλόδροσά τους τριαντάφυλλα, μά σ' αμάγουλά της τα ρόδα είχαν προτιμήστ άνθισαι.

Η χαραυγή του Μάη καθρεφτίζονταν στα μάτια της και τ' άηδόνια έπαιρναν απ' τό μικρό της ήδονικό στοματάκι τον τόνο του πρωίνου των τραγούδιού.

Άλλοτε αγαπούσε τόσο τα ρόδα! Ίσασε τώρα έχαιόταν τόσο να βλέπη τη χαραυγή του Μάη και ν' ακούη το τραγούδι των άηδονιών. Τώρα όμως βλέπει ότι τα ρόδα χλωμαίνουν μερσά της.

Κι' ή Βένκα άρχίζει να συγκρίνη τό μικρό της όρατο κεφαλάκι με τα τριαντάφυλλα. Ο καθρεφτής της εδειξε πως ή χαραυγή καθρεφτίζεται στα μάτια της και τ' αυτιά της την έκαναν ν' ακούση πως τ' άηδόνια παίρνουν απ' τό στόμα της τον τόνο του τραγούδιού των.

Κι' έτσι ή Βένκα άρχίζει να κυτάζη πιο τέρο τον έαυτό της παρά τα τριαντάφυλλα. Κι' έχει δίχη.

Άρχίζει να κρύβη τό πρόσωπό της από τη χαραυγή, κι' ή χαραυγή λυπάται. Και τ' άηδόνια... τ' άηδόνια φριχτούν άκούγοντάς την να τραγουδή.

Ναι, σταματούν για ν' ακούσουν. Ένα πρωί ο Κέντσο σταματάει κι' αυτός για ν' ή ακούση.

Ο Κέντσο, ο όμορφος Κέντσο, που παίζει τη μαγευτική φλογέρα.

Κάθετα κι' απ' την καρδιά με μεγάλο ίσκιου που βρισκείται μπρός στην τσοπάνη καλύβα της και μένει έσοτικώς.

Κυτάζει μέσ' απ' τα κλαδιά του λόγγου, κυτάζει άφηρημένος.

Μέσα στο λόγγο τρέχει ένα ρυάκι με τα νερά κροσσταλλα. Το χόμα εινε στρωμένο με χορτάκια και λουλούδια.

Αυτό τό ρυάκι με τα κροσσταλλα νερά τρέχει πάντα έτσι: αυτά τα λουλούδια ξεφυλλίζονται πάντα έτσι.

Καθ' ένας έχει ένα ή δυο στρέμματια ποστάνι, ή για να βγάνη τό ψωμί του, ή γιατί εινε συνήθεισ να τάχη.

Τό μονοπάτι της Βένκας εινε πολύ κοντά κιά' απ' τον λόγγο.

Πάν' απ' τό μισοτάνι της γέρνουν τα κλαδιά των άνθισμένων δένδρων. Και τό ρυάκι δροσίζει όλη αυτή τη γωνία.

Ο Κέντσο κάθεται πολύ κοντά, πρώτος βλέπει τό ρυάκι, πρώτος ακούει τη φωνή της Βένκας, τη μελωδική της φωνή, τα ήδονικα της λόγια:

Νέιμο, καλό μου άγόρι, παλληκαρίκι μου όμορφο, άρραβωνίσου, παντρίσου, μά μήν τρέχης στους δρόμους γυροδίνοντας παρθένας άγάπες.

Αυτό τό γλυκό τραγούδι άπλονόταν στο μισοτάνια και γέμιζε τό μαγεμένο λόγγο.

Η πρωινή αύρα τό συνέκρινε με τό μουρμούρισμα των φύλλον του λόγγου και τόκανε πιο τρυφερό άκόμο.

Και τό ρυάκι με τα γάργαρα νερά τούδινε ένα στυλ φρεσκαριζέμου και χαιδέυτικό.

Και τ' άηδόνια ειναν σωπάσις από πολύν καιρό μπρός στη φωνή της Βένκας.

Κι' ο Κέντσο... μά ο Κέντσο άφηρημένος στην άρχή, έτρεμούλιασε τώρα, έτρεμούλιασε γιατί νομίζει πως μόνο ή φλογέρα μπορούσε να κίνη τ' άηδόνια να σωπάσουν.

Ο Κέντσο αναγρίσασε ταπεινωμένος. Άπλώνει τό χέρι του, παίρνει τη φλογέρα. Άκουμάει στις τριπές τα δάχτυλά του, τήνε φέρνει στο χέλι του. Ήχοι μελωδικού ξεπιτσιουτάνε απ' τη φλογέρα του κι' άπλώνουν στο λόγγο και στο μισοτάνια μά μουσική παθητική και γαλήνια.

Μά μουσική παθητική και γαλήνια. Τίποτε δεν μπορεί να παραβήη με τη δεική μουσική του Κέντσο, με της τριπές που μπορεί να κίνη ένα τσοπάνη, που παίζει τη φλογέρα όπως ο Κέντσο. Ναι όπως ο Κέντσο.

Τό τραγούδι της Βένκας δεν άκούγεται πιά. Τα φύλλα του λόγγου δεν άναθεύονται πιά. Τ' άηδόνια σωπώνουν και τα λουλούδια χαμηλώνουν την όμη τους. Τό νερό τό ρυακιού... ναι, και τό νερό παφλάζει και σταματά. Ξεχνούνται, χάνεται, σαν να τό πίνουν άόρατες νεράιδες.

Μά φωνάζει ή Βένκα και ρίχνεται τρέχοντας μέσ' απ' τό λειβάδι προς τό χωριό για να πη στην χωριανές τό θαύμα που είδε.

Αυτές σκίνε στα γέλια. Τήν άλλη μέρα τό πρωί ή Βένκα μπονόρα βρισκείται στο μισοτάνι της.

ΣΦΑΙΡΑ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΘΕΙΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Νά έχη κανείς μπάριμα στην Κορώνη, εινε βέβαια κάτι. Νά έχη όμως μπάριμα στην Αμερική εινε κάτι περισσότερο, κι' αν μάλλιστα ο μπάριμας συμβάλει ν' ακούγεται από φιλά, τότε χαρά στον που τον έχει.

Τό μουσικό αυτό τό ήξερε πολύ καλά, ο Γιαννάκης Κληρονόμος και δεν παρέλειπε να τό έκμεταλλεύεται. Είχε πράγματι ένα μπάριμα στην Αμερική ο Γιαννάκης, με τον όποιον άντήλλασαν ένα δυο φορές τό χρόνο από κανένα τυπικό ευχέτηριο γράμμα. Ήξερε άκόμο πως ήταν άρκετά πλούσιος, δεν ήξερε όμως ούτε τί λογής άνθρώπος ήταν ο μπάριμας του, από μωρό παιδί είχε να τον ιδή, ούτε αν ήταν γενναίωφρον στους συγγενείς του, ούτε αν είχε άλλους άμειωτέρους κληρονόμους. Αυτό όμως δεν τον έμπόδιζε να έκμεταλλεύεται έντακτως τόνομά του για να γραπτόνη δεξιά κι' άριστερά διάφορους δανειστές.

Και μέχρι πρό ενός μηνός μεν αυτή ή μανούβρα κουτοσά-στράφα πετύχανε. Έπειτα όμως οι δανειστές του, που έβραβήσαν όθειο ν' ακούει και θειο να μη βλέπουν, ούτε καν φιλά απ' τό θειο, άρχισαν, προεξάρχοντας τό σπιτονοκοκλήρι, όχι μόνον να μίη κάνουν πιά πίστωση στην Γιαννάκη, όλλά και να τού ζήτουν επιμόνωσ τα δανεικά, φοβερίζοντάς του με δίκες κλπ.

Ο κακόμορος ο Γιαννάκης βρέθηκε στα στενά, απ' τα όποια όμως προεφέρθη να τό νε βγάλη μια φιλενάδα του νοκοκίτου, με την όποια έξεροκοκλήσε τα λεπτά του, οσάκις πετύχανε κανένα μεγάλο δάνειο.

Άκουσε, του λέει ένα βράδυ, μου φαίνεται πως όταν τούς πής πως έχεται ο θειος σου απ' την Αμερική, θα μαλακώσουν.

—Ναι μά για να τούς τό πώ αυτό, πρέπει και νάβρη.

—Και γιατί να μίη βρη; —Μά πώς!

—Έννοια σου και θα σου τόνη φέρω έγώ ως πού να πής κρεμμύδι. Άρχισε μόνο έού να διαδίδης πως σε είκοσι μερες έχεται, και για τό παρακάτω αναλαβαίνω έγώ... έχω τό σχεδίο μου.

Και ή Φανή έγέλασε με πονηρία. Γιατί μαζί με τό σχεδίο της ή Φανή είχε κι' έναν πατέρα, γέρον, άεργον, που ίσα-ίσα ήθελε να τον ξεφορτωθίη λιγάκι, γιατί κάθε τόσο της ένοήτανε ταμπουρι για λεφτά. Γιατί λοιπόν ο γέρος πατέρας της δε θα μπορούσε, άποφ ντυθή και όδηγηθίη καταλλήλως, να χρησιμοποιήσ θειοσάκτονη Αμερική του Γιαννάκη; Τό σχεδίο μπήκε σ' ένεργεια και μετά είκοσι μερες οι γειτονες κι' ο σπιτονοκοκλής του Γιαννάκη είδαν έκπληκτοι να σταθμεί μπροστά στην πόρτα του εν' αμάξι τρυπωμένο με βαλίτσες και να πηδή απ' αυτό ένας όμορφος γέρος, ήμν οεσβιαία γενειάδα, με μακριά μαύρη φρονιγιά, ο όποτιέμένος θειος απ' την Αμερική, και να ρίχεται στην άγκαλιά του Γιαννάκη όποτιος έστεισε προς ύποδοχήν του.

Τό τί έπικρολύθησε εινε εύνοτην. Ο Γιαννάκης έκάλεσε ένα περιτρώπη δλους τούς δανειστές του, για να έος συστηση τον όποτιέμενον θειο του. Και όλοι έμειναν έτι χαρητιστημένοι, γιατί αυτός τούς έβραβίωσε όλη την περιουσία του θά την έκληρονομούσε στον αγαπημένο του άνηφιό και δεν έπεριμενε γι' αυτό παρά να τούβρη και μά καλή νύφη, πράγμα που δε θάργουσε να γίνη.

Έπι μία βδομάδα τα πράγματα έπιγαιναν έτσι περιήρημα, κι' όπου να ζήτοσσε ο Γιαννάκης δανεικά άμεισος τούδιναν. Η μοιραδός, καθώς λένε, φθονει τούς εύτυχεις, σ' έτσι ένα άπόγευμα που ο Γιαννάκης έγλυνοσσε με τη Φανή στο Παλιό Φάληρο, ένας γέρος, ψηλός, ξεροκαμμένος, ζουριμένος, κατέραινε από ένα αμάξι και χτύπαει την πόρτα του Γιαννάκη. Ο ψεύτικος θειος του, πήγε να τ' άνοήση και τον έράφτης τε ήθελε.

—Θέλω να ιδώ τον άνηφιό μου, είμαι ο θειος του απ' την Αμερική.

—Τι λέτε, κύριε; Ο θειος του Γιαννάκη απ' την Αμερική είμ' έγώ, του άποκρίνεται ο πατέρας της Φανίτσας.

—Γκοντάμ! τί συμβαίνει εδω; Και ο πραγματικός θειος του Γιαννάκη, ό όποτιος είχε έρθε απ' την Αμερική αίφνη δίως, δεν άργησε να καταλάβη τί δουλειά του έπαιζε ο άνηφιός του. Τον έπεριμενε τό βράδυ που γύρισε για να τού τη φιλή απ' την καλή, που άνήγγιλε πως τον άποκλήρονη, κι' όχι μόνον από όλλά τό που πήρε και τη Φανή, στην όποιαν έφεζε κάποιο γλάροκο.

M. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΕΝΟΚΙΑΖΕΤΑΙ

έν δομάτιον διά γραφείον εις κεντρικήν θέσιν. Πληροφορία παρ' ημίν.

MARIE CORELLI

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

Μετάφρασης εκ του 'Αγγλικού υπό Διδος ΑΙ.ΕΧ

23 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου) 23

— Πώς! ανέκραξαν ό γέρον κατάπληκτος. Λέγοντας πως εκκοτώσα την γυναίκα μου, την γυναίκα μου που την έλάτρευα, που ήτο τό φως της ζωής μου!... 'Ακούστε να σας διηγηθώ λοιπόν, ακούστε κύριε Φίλιππε την θλιβερή μου ιστορία: — 'Ανεπίστευτα βαθεία, σαν να είχε κείνη από ασφύξια, και ήρχισε την διήγησιν: — 'Η γυναίκα μου ήτο κόρη του καλλιτέρου μου φίλου και κατά πολύ νεότερα μου... 'Ο φίλος μου έλεγενό 'Ερρίκος 'Ευλαντών και ήτο πλοίαρχος εις ένα Νορβηγικόν πλοίο απ' αυτά που κáμουν τό ταξείδι της Γαλλίας. Είχεν αγαθήν μίαν ώραία κόρη από τό Σόνι-Φιόρ, που του τον άγαμήως κα' αυτή, και την άπαιγα διότι οί γονείς της δεν ήθελαν να του την δώσουν. 'Ητο ένα δειλό κορίτσι με άγνή ψυχή και έφοβετό τόσο πολύ ύστερα από ένα τέτοιο κίνημα, όστε δεν ήθελε να μείνη καθόλου εις την Νορβηγίαν και ό φίλος μου ήναγκάσθη να την δώρησιν εις την Γαλλίαν. 'Εκει έβρινε καθόλου και έμαθε τόσο καλά την Γαλλικήν γλώσσαν, όστε έκοι την έννομιαν Γαλλίδα, και έζησαν έκει έντυχιον μερικώς ήμνας. 'Αλλά ή έντυχία πενήν' και χωρίς να τό πολυλογώ, αγαπήθη μου, όταν έπέστρεψεν από τό πρώτο του ταξείδι, ό φίλος μου είχε την σύζυγον του νεκράν και άντ' αυτής ένα παιδάκι, ένα κοριτσάκι με γαλάνα μάτια, όπως της συζύγου του, και χρυσά μαλλιά.

'Η λύπη του τότε δεν περιγράφεται: ούτε καν έννοους να ιδή τό παιδί του, τό όποιον παρέδωκε εις μίαν τροφόν και άργότερα τό έστειλεν εις ένα μοναστήρι της Λυών, όπου τό ανέθρεψαν και τό έδωσαν τό όνομα Ντολόρες. Τρία έτη παρήλθον, κατά τά όποια ό φίλος μου δεν είχε καθόλου φανή εις την Νορβηγίαν, όταν έπί τέλους τον ξαναείδα εις τό 'Αλτεν-Φιόρ, όπου είχαν έλθει να με άποχαιρετήσιν με αυτά τά λόγια: — 'Ολαφ, αιδιόταμον ότι ή ζωή μου θα εινε πολύ σύντομος. Ποίος ήξεύρει άν μίς μέλη να ξαναϊδουόμεν... άλλ' έχω μιάν αγαθήν και πιστεύω πως δεν θα μου την άρνήθης. 'Εχω μιάν προαισθησιν ότι τό ταξείδι αυτό, που θα κάμω, εινε τό τελευταίόν μου και θέλω να μου ύποσχεθής ότι θα προστατεύσης τό παιδί μου.' Τού τό ύποσέθην και πράγματι εύρέθη άληθινός, διότι δεκαπέντε ήμέρας βραδύτερον έμαθα ότι τό πλοίον του είχε βυθισθή αυτανδρον. Φυσικά, έχράτσα τον λόγον μου έπροστάτευσα την κόρην του και σιγά έταξείδισα εις την Λυών για να την βλέπω, έως ότου, όταν έγενε δεκαεπτά έτών, την ενυμφεύθη και την έφερα εις την Νορβηγίαν.

'Ητο ή μητέρα της Ντολόρες, ειπεν ό 'Ερρίκος όστις έδεικνε μεγάλο ένδιαφέρον. — Ναι, ή μητέρα της Ντολόρες—άπήνησεν ό Γκαλντιν—και ήτο άκόμη ώραιότερα άφ' ότι εινε ή Ντολόρες τότε. 'Α! πως μ' αγαπούσε, κύριε Φίλιππε, και περιετόν να σας ειπώ άν την αγαπούσα. 'Εξήραμε μαζί μιάν έντυχιονήν ζωή οί δύο μας. 'Επέρασαν έτσι τρία ολιάνθιστα χρόνια, έως ότου έγεννήθη τό παιδί μας. 'Από τότε ή ύγεια ής συζύγου μου ήχως να έξασθενή και της ήρρεσε να εύρισκεται διαρκώς εις τόν καθαρών άέρα και πολλές φορές έπερνούσαν ως ό δολοήρες εις τό ύπαιθρον τό τό παιδάκι εις την άγκαλιά της. Μιά ήμέρα (ό! δεν θα την ξεχάσω ποτέ!) ή Ντολόρες θα ήτο τότε 2 1/2 έτών, τάς εχά χάσει και τάς δύο.

'Υστερα από πολλών ώρών έρεύνας τάς ήρα πως νομίζετε: Την γυναίκα μου άναίσθητη έπάνω εις κάτι βράχους και την μικρήν άναίσθητην έπάνω εις ή μαμά κοιμάται. Τί εινε σύμφη; 'Η γυναίκα μου, ριφωκίνδυνος καθώς ήτο πάντοτε, είχε σκαρφαλώσει εις κάποιον ύψηλόν βράχον και είχε πέσει από εκεί επάνω. Δεν την ήρα πεθαμένη, αλλά φρικτά παραμορφωμένη—ανεστέναιζε βαθεία—παράλυτον, φίλε μου. Με όλίγα λόγια, δέκα δολόκληρα χρόνια ή γυναίκα μου έζησε χωρίς να τό ξέρη κανείς: δεν ήθελα να μάθω ό κόσμος την παραμόρφωσιν της και γι' αυτό ό θάνατός της έμεινε διά όλους ένα μυστήριον. Πολλοί ή μάλλον σχεδόν όλιοι διατεινόταν ότι εκοτώσα τη γυναίκα μου, αλλά μάργος μου ό Θεός ότι ή γυναίκα μου έζησε κοντά μου έντυχιονήν. Την έλάτρευα και την έματαγιστήριζον πάντοτε σαν ένα παιδί, αλλά άπέθανε, χαρομένη που είχε προσφύσει να ιδή την κόρην της δεκαεσσών έτών, δεν την έθαπα όπως θάπατονται όλοι οι άνθρωποι. ('Ακούσθητε)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Στά τελευταία φύλλα, με τό καινούργιο δημοήγησιμα και με την άλλην ύλη που έπεσε μπόλικη, δεν κατορθώσα να δημοσιεύσω πολλήν συνεργασίαν άναγνωστών. 'Εγνώσθη άνωτομονίαν όσον περιέμουν να ιδούν τά έντεκακείμενα έργα του, αλλά πως να τά καταφέρω; Προσπαθώ όσο μπορώ να δημοσιεύω περισσότερα, χωρίς να ζημιώσω τό άλλο περιεχόμενον του φύλλου. 'Εν πάση περιπτώσει μπορούν να εινε βέβαιον ότι τά κομμάτια των θα δημοσιευθούσιν ώρισμένως χωρίς να χύσουν την σερίαν των. Τά γράφο και για σας αυτά, δις Κ. Τ. ο., που παρά λίγο να με κάμει να κάμω με τά παραπάνω σας.

'Εγκρίνω: Π. Σπου. 'Νοσοκόμος, Β. 'Ιωαννίδη 'Μενεξέδες' (έκείνο τό 'τρεμανθόν'—δεν μπορετε να μου τ' αλλάξετε;) και Π. Γ. 'Κουβρέντες με τον ένάτον μου' (τή δεύτερη). 'Θά έγκρινω και τό δικό σας, κ. G. Bassoll άν με βραβιώσετε πως εινε άποκλειστικώς δικό σας.

Τά δικά σας κ. Φ. Πατέρα, Χ. Χριστοδούλου, Γ. Σμαράγδη, Γ. Βασταρούχα, αλλά, με τρυφερόν αίσθημα, αλλά με διάφορα λάθη εδο κ' έκει.—'Ολίβερη ψυχή' και να 'κοροπιά λουλουδιών' δεν νοείται κ. Τ. Σωτήρ., όπως την φανταζόμαστε οσής. Τό τραγούδι δεν εινε μόνον στίχοι, εινε και νόημα, και συνειρησις νοήματος.—'Η λέξις 'μεγαλειό' σ' ένα ποίημα όχι πατριώτικόν δεν σκεκεί, κ. Ν. Ζερβή, κ' α παραμοίωσις του β' τετραστίχου εινε πολύ χροηφοποιήμενος.—Δεν βρίζοτε τί θέλετε να πητε και γιατί τό έγράψατε τό 'Δεν θέλω'. κ. Κ. Συρμαίε.—Πολύ κοινό αυτό τό κалаρπούρι των τραπεζιτών, κ. Μ. Μπουρνιά.—Πολύ μεγάλο, κ. 'Α. Θεοδοσιάδη.—Αυτόδ ό συνδυασμός πρόζας με στίχους, κ. 'Α. Στούρα, εινε δσοκολον εγγείρησις. Στην άρχή τό κομμάτι εινε καλό, άν και τό τραγούδι έγράφετο σε πρόζα, θ' άποφεύγατε πολλά λάθη. 'Εκτός των άλλων εινε και μεγαλοτύτου.—Γράφετε όχι άσχημα, κ. Κ. Σιακαλλή, άλλ' αράτος ό κοινοτάτος τύπος του λογοτεχνικού, να ποίμε, όνειρον δεν έχει πέρας τίς. Στείλετε μου τίποτ' άλλο.—Κανένα ένδιαφέρον δεν βρίζομαι στής πρόζας σας, κ. κ. Κ. Κάρη και Γ. Δαφίδη.—Παρακαλείται ό Γ. Παπαδόπουλος να πείσθω με τιμή διά της συνεργασίας του, διότι την άνθολογίαν από την όποιαν άντιγράφει την έχω στο γραφείον μου.—Θά έταρακαλιούσα και την πρόην Μελαγ. 'Ονειροπ., να μου ειπή από πού άντέγραφε τον 'Ιβδόν.—Περιμένετε να δημοσιευθώ τό 'Απόψε' κ. Χ. Κρητιζή και κατόπι να μου στείλετε. 'Ορος άπαράβατος αυτός.—Στείλτε, κ. Ν. Παγουλάτε, τά καλλίτερα έδημοσιεύθησαν, τά άλλα δεν θα δημοσιευθούσιν.

Τώρα θα μου επιτρέψετε να μαλλώσω λιγάκι με την διδα Ανδριςσά που παραπονείτε φρικτά, διότι της άπέροχη κάποια κομμάτια και με λέει 'κακόν'. 'Οχι, δεσποινίς, καθώς δεν ειναι, συμπονώ τους κόπους των άναγνωστών, αλλά και δεν έννοώ να εκκλινω καθόλου από τον δρόμον που έχάραξα για την 'Σφαίρα'. Τό πραγματικά σας πιθανόν να ήτο θαυμασίον, έφ' όσον ένειχε χαρακτήρα προσωπικόν μου ήτο έντελός αδύνατον να τό έγκρινω. 'Επειτα λέτε ότι δεν μπορεί κανείς να περιορίση την φαντασίαν του, δηλαδή δεν μπορεί να την προσανατολίση προς ιδέας συγχρόνους και στίλ μοντέρνο. Μολονότι αυτό τό διαμριβητό κατά βάνι, όσοσο θα ήμουν διατεθειμένος να παραδεχθώ ότι συμβαίνει με ός. Γράφετε λοιπόν υπερρομαντικά, αφού έπιμένετε' μην άπλώνεσθε όμως πολύ όποτε να υπερβαίνετε τά όρια του χρόνου που διαδέχεται την συνεργασίαν των άναγνωστών και γρή μεταχειρίζεσθε φράσεις σαν τό 'δικαστήριον της κοινωνίας', που καθήντησαν τόσον τετριμμένα, όποτε όποιοι της άκούει γελά. 'Ο ρομαντισμός δεν άποκλείει και τό μύθον—σάν. 'Ενα φιλολογικόν δέ έργον δεν μπορεί να εινε κοινωνιολογική διατριβή. Βλέπετε τί λογικά που συζητούμε χωρίς νεύρα;

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Μίαν Δυνατήν Ψυχήν. Κυταρισίαν.—'Αλθές εινε ότι έχετε άδυναμίαν εις τό 'γνωθί σαύτον', διότι ό χαρακτήρ σας και αί ιδέαι σας δεν έχουν κατασταλάξει άκόμη και δεν έχουν οχηματιοθή τελειοτικώς, για να τάς διακρίνετε καλά. Είσατε μικράς ηλικίας άκόμη, μικράς μορφώσεως, με κλίση προς την όνειροπόλησιν και τον αίσθηματισμόν και προς την έλαφρότητα. Δεν εινε όμως αυτός άκόμη ό δριστικός χαρακτήρ σας. 'Η Γραφολόγος

ΣΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΗΡΕΜΟΝ ΨΥΧΗΝ

'Ακου άγάπη μου γλυκειά πως έχω σε άγαπώ και άς είμαι μακριά.— Σε έβλεπα από μακριά. 'Αχ, τότε μου φαινόταν ζάλη απ' τη χαρά! —Μά ή τύχη με έφερε μακριά αλλά εις τά μάτια μου σε βλέπω άγάπη μου γλυκειά.—Θυμήσθον πού σου είπα εις την άκοροπιά, άγάπη μου, δικός σου θάμαι παντοτεινά.—Τό ίσως να μην εινε εις την καρδιά σου, αλλά να με προσμένης εις την άγκαλιά σου.—'Ημεις θα περάσων, μήνες δεν θα διαβούη και τά μάτια μου με τά μάτια σου πάλιν θ' άντικρισθούσιν.—Και τότε άγάπη μου γλυκειά τά χείλη σου θέλω να μου όμιλούη.

'Πονεμένη Καρδιά' (Κρήτη)

Πέθανε ή άγάπη μου τίποτε δεν μου μένει, τίποτε δεν μ' εύχαρισεί, τίποτε δεν μ' εύφραίνει. Είμεθα σαν τά πουλιά κ' εμ' έχωμιν έπιπείει να κρίζαμε μαζί φοιλήδ ό Πλάστης να μίς άφισή.

Θάνε φρικτό να μένω έδω και να πατώ τό χώμ' αυτό ποικρότητ' άποσιπούλη τηλέραυτηήρομοτοκορμύ Σύρω τό βήμα μου βαρειά με ξεσοκίμω την καρδιά θά πάω σ' άλλης γής γυναιά να χίνω δάκρυα μικρά.

Γιότης

Χαμένη νεότης

'Αφιερώνεται εις την πρόζας θανούσαν φίλην μου Καίτην Χριστοφόρου 'Ολο στην ήλικία μου παίζονταν και γλεντούσε και με τραγούδια και χαρές τον Πλάστη εύχαριστούσε. 'Αγκαλιασμένοι έρωτικά διαβάνον την ζωή τους και κάποτε από χαρά δακρύζον οι όφθαλμοί τους. Μόνον έχω νυχθήμερος κλάυω με μάυρο δάκρυ κλαίω για μιάν π' άγάπησιν για μιάν ζωή π' έχάθη. Πέθανε κ' επέταξε μέσ' απ' την άγκαλιά μου κ' άφισε για πάντα όρραφήν τη δόλια την καρδιά μου.

Γιότης

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1921

('Εκαστή έγκρισις ή άναπόσις διά τό 1921 όραμα μία. Οι έργασίοντες ψευδώνυμα πρέπει να μίς γράψουν άνακατακτόν τό όνοματεπώνυμόν των και την διεύθυνσιν του.)

'Ανεμιζούσα φούντα, 'Ρόδον Μαΐου', 'Χιονισμένος βράχος', 'Τεμπέλης του Δαδίου', 'Lord Nelson', 'Ασπληθητον οσφεράκι', 'Δάμων, 'Φινιάς', 'Φιντίας', 'Φανταράκι του έρωτος', 'Αηρονημένο άραπάκι', 'Γιότης', 'Βοκάκιος', 'Κλειδί του έρωτος', 'Τριήμερο εύζωνάκι', 'Χοριατόπουλο', 'Κυνηγός του Κεράλ', 'Ερωτευμένος καλόγηρος', 'Μαύρος έσοφορός', 'Στοιχειό Ναυτοφυλακής'.

ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΟΥ Κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Μόνον ένα άκοιραστον και δέξυτατον επισημονικόν πνεύμα, ός τό πνεύμα του όφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαράμη, ήτο δυνατόν να μίς παρουσιάση ένα σοφά και ώραία άνεγνώσασμεν εις τό εκλεκτόν Ιατρικόν περιόδιον 'Ιατρική Προόδος'. Και τί δεν μίς λέγει ό άκαταπόνητος αυτός επιστήμων. 'Ομιλεί πάντοτε διά τά νοσήματα των όφθαλμών, αλλά μετά τόσης λεπτότητος διατερεί ή δέξυτάτη αυτού πνευματική όρασις, τάς διαρκώς μορφάς της ζωής του ανθρώπου, από επιστημονικής, κοινωνικής, ύγεινολογικής και εθνικής άκομή άπόψεως, όποτε ή επιστημονικότητά αυτή μελέτη να προσελκή—και να όφελή φουικά—πάντα άνθρωπον, έστω και μη επιστήμων.

Πρωτότυποι παρατηρήσεις, προτυπούτερα παραδείγματα ώφελιμότητας. 'Εκτενής μελέτη περί τραχημάτων και περι καταράσων των όφθαλμών και τέλος στατιστικόν των ύπ' αυτού εν ταίς κλινικαίς του θεραπευτέων έξ όφθαλμικών νοσημάτων, άνεχομένον από του 1902 και έντείνον εις τόν καταπληκτικόν αριθμόν των 90945 ασθενών.

'Ολα τ' άνωτέρω μίς παρουσιάζουν όχι μόνον ένα σοφόν επιστήμονα εις τό είδος αυτό, αλλά και ένα πνεύμα δέξυτατον και άνήσυχον, τό όποιον χάριν της επιστημονικής περιεργίας όλα τά έρευνητικά έπι' έπιμονής, αλλά και μετ' άπαραμύλιον έντιμότητος. 'Η εθουνηδονότητά αυτή μελέτη του διαπρεπούς όφθαλμολόγου κ. Σπήλιου Χαράμη εινε πολυτιμωτάτη και διά την κοινωνίαν και διά την επιστήμην.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ 10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

'Ελπίδα. 'Ελαρον κάρταν. Εύχαριστώ. 'Ανεύχομαι. Λυπούμαι όπου δεν δύναμαι γράφω. 'Εσοκλειστον έστεία Π. μετ' ιδιικής μου. Γνωρίζατε λήην. 'Εορτάς μετέβην εις Θ' χάριν Α. Γ. ως γνωρίζετε. Γράψατε τάχιστα Μάριος.

—Καίτη Μαμμ. 'Αθήναι. 'Η κάρτα σας έλήθη άργά. Σίς έγγραφα εις τό π. γ. άναμένο άπάντησιν σας. 'Στραβοτιμονιέρης'. —Χ. -Αγνοσίδου Κων)πολιν. Σίς άπήνησα διατί σιωπάτε; 'Στραβοτιμονιέρης'. —'Ανθισμένη Παχαλιά' Τ. Τ. 905. Σίς εύχομαι καλόν Πάσχα. Γράμμα σας άναγμένο μη άργητε. 'Στραβοτιμονιέρης' (Καθυστερόσηον).

—Κύμα Βοσπόρου Κων)πολιν. 'Ο Στραβοτιμονιέρης επανέλαβεν ανταλλαγήν. 'Στραβοτιμονιέρης'.

—Συναξειδεύοντες μαθητάς περασμένη Κυριακή Έυλοκάστρου Ζωή Φ. Μαρία Κιάτου Κορίνθου δι' 'Αθήνας. Γράψατε Σ. Κ. 15 π. γ. 'Αθήνας.

—Κορίτσια και χήραι νεαρά ανταλλάσσω έπιστολάς και c. p. με σκοπόν άποκατάστασιν, άπάντησας 'Βασιλέα της 'Αβύσσου' θωρηκτόν 'Αβέρωφ'.

—Α. Μ. 'Αμαρούσιον, γιατί δεν άπάντατε; Θ. Μ.

—'Αττική Αύρα' ναί' άπάντησον πού άπευθών έπιστολήν μου. Ουράνης.

—'Ατθίδα. Παράσασα και άπειλήν σας έμαθα. Είμαι μακριά δεν φοβούμαι. 'Εκδικείσθε μόνον όταν μου στείλατε ένα από πλεονάζοντα βιβλία σας. Παν. Μάν.

—Σ' αυτήν πού θα τό νοιώση πολύ βαθεία. Τώρα φηλά στο μέτωπο για μόνη μου παρηγορία θάχω τους πικρούς κόπους, πού για παντοτεινή άνάμνησιν μου χάρισε. Κωνσταντίνος Μαρκάκης.

—Στη Διλ. του Δαδίου. Πρόσθετε λιπότον άν θες να μείνουμε μαζί' τό ότι δεν είμαι ό πρώτος τό γνωρίζω. 'Τεμπέλης του Δαδίου'.

—'Ανταλλάσσω c. p. με δεσποινίδας πανταχόθεν. Γράφατε: 'Ονειροπόλον. Θυρίς 71, Γραφεία 'Σφαίρας'.

—Παρακαλείται ή εις τό 117 φύλλον 'Σφαίρας' απευθυνόμενή 'Ελίξ' α προς Νά ο ο ο να γνωρίσει τά δύο άρχικά τό επώνυμόν της προς διαλευκάνων μυστηρίου. Νάσος Κ.

—Ταπεινό 'Αστέρι και DUC DU BERRY, πού είσαι τό ίδιο ύποκείμενον, λυπούμαι πού σφόδρη ένας και μόνος έσοι κούτος από τό Αίγιον, ό Αιγιετις εινε έξυπνόν άνθρωπον, φρόντισε να συμμορφώθης με ότι σου γράφο εις την έπιστολήν μου. Παραθερίζουσα νεάνις.

—Κύριον ανταλλάτται μου. 'Οσας έπιστολάς έλαφον μέχρι σήμερον, άπάντησα εις όλας' θα άπαντήσω δέ και εις όσας λάβω μέχρι 2 Μαΐου, όποτε διακόττω, και τους μένε άνευξεί περιφρονώ, τους δέ ευγενείς εύχαριστώ θερμά και άποχαριστώ μέχρι χειμῶνος. Παραθερίζουσα Νεάνις.

—Τρελλοκομείο και Χανουμάκι 'Αδριανούπολιν. Σίς έγγραψατε έπιστολάς εις Ρ. Η. Αυτή της ή άξία σας. Τώρα 'έλατε εις 'Αθήνας να μίς δείξετε!!! 'Εκείνοι πού σας έγγραφαν.

—Εισερχόμενος διά πρώτην φοράν εις τό κομμόν σαλονάκι της 'Αγαπήτης μας 'Σφαίρας', χαρετώ τους άναγνώστας και άναγνωστριάς, δηλώ δέ ότι δεχομαι άλληλογραφίαν εις c. p. ή και έπιστολών εις 'Ελληνικήν και 'Αγγλικήν γλώσσαν με πάντας και πάσας. Σκοπός ιερός. 'Ασπληθητον Σωφεράκι', θυρίς 77, Γραφεία 'Σφαίρας'.

—'Ιδοσάι ματαιόχηρα κόσμου, ήσάοθη-μεν μοναχικόν βίον. Εύχαριστούμεν πάντας. Θά δεομέθα ύπερ των ψυχών αυτών. 'Ανθος π' άνθή. Λευκή Καρέλια, Λουλουδιού του 'Εβρου'.

—Παιδί της 'Αθήνας και ταπεινό 'Αστέρι, είσαι άνδρας και όχι ή Λεωνόρα πού άποκαλύπτει ό ύπερ. 'Ιπτότης. Σχάρα την έπιστολήν σου, άλλως δεν μου διεφύγετε. Περιμένε όμως μετά την άποστράτευσιν. 'Αιμοιωνίδες Σωφεράκι'.

—Φιλτατό μου ανταλλάτται και ανταλλάτται. Εύχαριστώ πού με τιμήσατε με την άλληλογραφίαν σας. Διακόττω, διότι άναχωρώ προσεχώς. 'Αιμοιωνίδες Σωφεράκι'.

—Νέος 27ετής έχω μισθόν 500 δρ. ζήτησύνγον μέχρις ήλικίας 35 έτών, έχουσαν οίκον εν 'Αθήνας. Γράψατε Α. Β. Γ. Γραφεία 'Σφαίρας'.

—Κύριον γραμματουσούλεκται. Τό κατάστημα Κεράκης γραμματουσούσην έπλουτίσθη διά φακόν άλμυρον τοιμπίδων και γραμματουσούσην όλων των κρατών με τιμάς άσυναγωνίστους. Τό κατάστημα τούτο άνάθετε

και άναλαμβάνει άντιπροσωπείας. Διεύθυνσις Βλαδίμηρον Αδωντήην Κέρκυραν.

—Προτίνω άλληλογραφίαν με άπαξάπα—σας και πανταχόθεν. Προτιμώνται χήρες. 'Εκείνη πού με τά γλυκά λόγιατα ής με κάμει να νοιώσω μιάν μεγάλη άγάπη, θ' άποκτήσθω τον ιδανικόν φίλον, και άν θέλη έφ' όρου ζωής φίλον. Σ. Χ. Κανάρα Βόλου.

—'Ανατολή. 'Ιδούθη έταρία υπό την άνω έπινομίαν, σκοπόν έχουσα την άνταλλαγήν, πώλησιν και άγοράν γραμματουσούσην. Τιμοκατάλογος δωρεάν. Διεύθυνσις 'Ιάσωνα Καμπαδέλλη και Σία π. γ. Μυτιλήνην.

—'Αλτ Σφαίροπούλα. Προκηρύσσω διαγωνισμόν καλλιτεχνικόν c. p. Τό καλλίτερον θα βραβευθή διά βιβλίον της έκλογής του κερδίσαντος, άξίας 7 δραχμών. 'Ιπτότητ' Μεσαιώνος' π. γ. Σμύρνην.

—'Ενα κορίτσι δέκα όκτώ έτών, βυθισμένο στη μελαγχολία, για ν' άφηνισθή απ' αυτή τή έμαθή, ανταλλάσσει c. p. και έπιστολάς με πολύ αισθηματικά και ωμορφα κορίτσια και ώμορφους νεους πανταχόθεν. 'Νεράιδα του Γαλιού' π. γ. Καλάμας.

—Ρομαντικά οικοδοσεία. c. p. έλήθη. 'Αργώ διευθύνσις σας. 'Εάν θέλετε στενατεσθίτε. 'Αναμείνω. Χαιρετισμούς στη συναστροφή σας. 'Μανιώδης Καπνιστής'.

—Προσοχή. Τό Ταπεινό 'Αστέρι εινε άναγνώστης Μίμης Μαρτινάκος.

—Σ' όσας κ' όσους πούγραψαν, χίλια εύχαριστώ. 'Απτήνητα. 'Αχός Κόμης, θυρίς 59. Γραφ. 'Σφαίρας'.

—Γιά να ξευτερίσ! 'Ανταλλάσσω έπιστολάς με άνεπτυγμένας δεσποινίδας, νεαράς χήρας και νεύρας. Σκοπός φανερωθή κατόπιν. Γρ. 'Βοκάκιον'. Θυρίς 86, Γραφεία 'Σφαίρας'.

—'Αθώα 'Ελληνική. 'Ελαβα την έπιστολήν σου. Σού στέλλω χίλια φιλιά. Χ—Σ. 9ος.

—'Ε. Σ. Τ. Γ. Κάριτα έλήθησθον άναμένο έπιστολήν όρίζουσαν ανέντευξιν. 'Π.Κ.'—Κατάστιμα Γραμματουσούσην Μυτιλήνης. Πάουτε συνδιαλλάξτε μέχρι νεωτέρας είδοποιήσεως.

—Δεσποινίς Οίνε c. p. 'Ελήθη. Εύχαριστώ. 'Αγνοσίδες διευθύνσις σας, δεν άπτήνητα. Γνωρίζατε, παρακαλώ διευθύνσις σας. Βαρόνος Καλλ. Ρ. Ρ. Θεσσαλονίκη.

—'Κοριτσόπουλα' νέε! 'Ανταλλάσσω c. p. με όλας τάς μορφώμενας άλτ' και έπιστολάς Χοριατόπουλου π. γ. 'Ενταύθα'.

—Τόπε τ'αγέρι! Στά ξένα όταν ήμανε, κάποια βραδεία τάγερη, και πού φυσούσε άπαλά μουπε στ'αυτί σιγά—σιγά πώς θα γινόμπε ταίρι. Γεωργία Τ. Τσιριγιώτη.

—Δύο σοβαρά κύριον ανταλλάσσω έπιστολάς μετ' άνεπτυγμένον δεσποινίδον. Σκοπός ιερός. Ψευδώνυμα άποκλείονται. Στάς εκλεκτάς σταλήσονται φωτογραφία. Jean Pere και Ε. 'Αναστασιάδης Ρ. Β. Βοδενά'.

—'Αναμείνω. 'Επιστολήν έλαβον, διά γραφομένα έχάρην, λυπούμαι διά περιουσιμόν Φλωρίαν. Σίστασις ίδια. Γράφετε τακτικά. Δεν ήλθον φοβούμενος σύγκρουσιν. Μη άνησυχής καθυστέρων να γράφο μεταβαίνω άπόστασιμα. 'Επιστολάς λαμβάνω. Παναγιώτης—Βοδενά'.

—'Ανταλλάσσω c. p. και έπιστολάς με νέους και δεσποινίδας. Γράφατε Feé Amour θυρίς 56 Γραφεία 'Σφαίρας'.

—'Εμπρός κορίτσια του Λαυρίου, ανταλλάξτε έρωτικές έπιστολάς με τον πατριώτην σας. Σ. Α. Ρ. Περίττερον Βριώνη Πειραιά.

—Γιόργο Φ. Πού νουήξιστε διπλόμα φλαυρί... αυτό... Ιατρικής. 'Ταπεινό 'Αστέρι'.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

Κορίτσια. 'Ακούσατε, ακούσατε! Είμαι έκείνος! Εστέ ατε ποιος; Τί, τί; Δεν καταλαβαίνετε γλυκειά μου κοπέλα πού διαβάζετε αυτή τή στιγμή τάς γραμμάς αυτές; Σε βλέπω να διαλογίζεσαι και να λές: 'Ποιος εινε αυτός; Και όμως εινε γραμμαί άρσει' να με μείνει και να περνούμε ζωή χαριστήριον. Κοιμήσου. Και όσον παλιάρηκα, πως άπορροήσεται πού λέγεται φιλική και κάσασιν τό όμοιον περιεχόμενον πού λέγεται φιλική. Δεσποινίδες, νουί, πού θέλετε φιλιά, διασείδασι, παρηγορία, γράψατε εις τον 'Ερωτα του Μαΐου', π. γ. Θεσσαλονίκη.

—'Αθήναι πού ός όραση, Σμυρνηνοπούλα πού δέ σας ένόμοια, Κωνσταντινουπόλιτισσά πού γρήγορα θα με δεσφήτε, θέλετε να μάθω πού γρήγορα με 'Διοπτροτολόσον Μετόπιον', 542 Σίμα Εδώνον 10ον λόγ. Τ. Τ. 922. φρόσον Γκολάν, 542 Σίμα Εδώνον 10ον λόγ. Τ. Τ. 922.

—Καστανή 'Ελληνοπούλα, Καλάμας. 'Επιβράδυνος έγχευται άπόλειαν έπιστολής. Δέχθημιν εύχαριστός, 'Αναμένο με πολλήν λαχράν. 'Πρωήν Αύρα' Β. 'Αγέλη Σφαιρών Β. Σ. Σ. Τ. Τ. 906.

—Κορίτσια άλτ' ή γνωρίζετε ότι εις τά χιονοκοπή βουνά της Μ. 'Ασίας εύχόμενος και δυό εύζωνάκια, άποκατακτόν φίλοι, οί όποιοι μόνον διά της άλληλογραφίας σας ήμωρούν να διασκεδάσων την μονότονον ζωήν των. Είς ψευδώνυμα δεν άπαντίζωμεν. Σκοπός γνωστέος δεκαετία Σουλιότην όμη'. Πρωήν Αύρα Β. Τ. 980.

—'Ανεκλήσιον Κορίνθου. 'Αχός, Σμύρνης και Βαϊναδίων προς άνακομήσιν της μονοτονίας πού μίς προσφέρουν τά φηλά βουνά του Τούλου Μπουρά. Γράψατε 'Φανταστικά του έρωτος', Π Διομεία Διανομών Τ. Τ. 907.

—'Ελλην και ζών εις ζήνην γήν, ήλθα να πολεμήσω, για την γλυκαία πατρίδα μου τό άίμα μου να ζώσω. Οι φίλοι δεν μου γράσουν πια καθώς φίλη κομμάτι, και έχωμιν τώρα σε σας, ζήτησιν παρηγορία. 'Αλημονήμην 'Αραπάκι', λόγος Στρατηγού ΧΙΠ Μεραφ. Τ. Τ. 922.

—'Ελληνοπούλα' από τά ψευδομαρτυρούμενα βουνά του Τούλου Μπουρά. Ένας λόγιος ζήτησιν άλληλογραφίαν μετ' άνακομήσιν της ζωής του. Γράφατε Gaudeat during night, 88 σύνμα Πετ. 1 Πολυβούλ. Τ. Τ. 927.

—Νεαρός ύπαξιωματικός, ύπερτον εν Μίσταρο, ατεταί άλληλογραφίαν φωτογραφιών και c. p. πανταχόθεν. Γράφει άλληλογραφίαν μετ' άνακομήσιν της ζωής του. Γράφατε Gaudeat during night, 88 σύνμα Πετ. 1 Πολυβούλ. Τ. Τ. 927.

—Νεαρός ύπαξιωματικός, ύπερτον εν Μίσταρο, ατεταί άλληλογραφίαν φωτογραφιών και c. p. πανταχόθεν. Γράφει άλληλογραφίαν μετ' άνακομήσιν της ζωής του. Γράφατε Gaudeat during night, 88 σύνμα Πετ. 1 Πολυβούλ. Τ. Τ. 927.

—'Ελληνοπούλας, όσοφο. Ποιά από σας θα ήμωροση με τά γράφη πρόθη στη μονοτονία ενός εύζωνόν, τά έσοστά τάς γενναίας εις τά περικοπή και ύπερφυλά δρη τάς 'Ασίας. Σκοπός ιερός. Γράφατε 'Ρόδον Μαΐου' 542, σύνμα Εδώνον, τον λόγον, Τ. Τ. 922.

—Νεαρός λόγιος, διάγων τά τρυφερά του νεύρα εις τά χιονοκοπή βουνά της 'Ανατολής, θέλων να διασκεδάσθω την μονότονον ζωήν του

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

Περδικώ μ' π'λί μ' κι' ἄς τρυγάει φ'λιά
ὄπ' ἀγαπάει

Ἰνθάδι κείμινους ἰώρτασα ὡς ἱμπρέτ' τ'ν
Προυτουμαγιά μιτὰ χουρῶν, ἀσμάτων κι
γ'ναίτες. Πρὸς προυπᾶντι σι τ' Μαγίου ἰ-

νήλθουμιν ἰγῶ κι' οἱ
φούντες μ' σι' Μπουρ-
νόβα, ὄπ' φ'τρῶν'νι οἱ
πιρίνφημες κι' διαβόη-
τις Μπουρνούβαλιές,
τοῦδ' ὄπερ ντάκουσ μι
πιρικιφαλαία ἀπαξά-
πασι. Ἰεργασθεῖς ἰν-
ταντικῶς κι' παραχρήμα
πρὸς σύσφιξ' τὸν Ἰλ-
ληνουμπουρνούβαλ' κῶν
σκέσεουν, μῶτ'χι νὰ
γνουρίσου μίνια διοστ'-

νίς πρὸς καλλιέργειαν, ὡς οὐργῶσιμους γαῖα,
μιθ' ἧς κι' ἀντάμα ἐπιασαμιν τοῦ Μᾶη, τοῦ
μαγιόξ'λου κι' τὰ λ'πά, καθὸτ' διοστ'νίς κι' τὰ
λ'πά ἦταν ἡ λεγάμεν'. Μιτὰ ταῦτα, κουτι-
σθεῖσα καταλλήλους ὡς γλάστρα μι βασιλ'κό,
ἔκανι κέφ' κι' ἀν'ξι τοῦ στοματάκι τ'ς κι' τοῦ
λάλαϊ ἡ σκασμέν' ὄπιρ καρδιρίνα σερ'κιά.
Τέλουσ, κουντὸς ψαλμὸς ἀλληλούγια, διήλ-
θουμιν οὐλ' τ' μέρα χαρμουσύνους ὅσου π'
κᾶχι τοῦ πιλιεκοῦδι.

Τί τὰ θέλ'ς τί τὰ χαλιέβ'ς ὄμοις, σὺρῆ
περδικούλα μ', ὄ' μῶμ'νε ἰσένα κι' δὲ μῶκᾶνι
καρδιά νὰ γλιεντήσου, μείδι πέντι οὐκάδεις
κρᾶσι δὲν μπόρεσα νὰ πγοῦ οὐ δόλιους. Ἀ-
νανουγιῶμ'νε τὰ παλῆ μ' τὰ χρόνια, φόντες
ἦμ'νε σκουλαροῦδ' κι' οὐλα τὰ δασκαλοῦδία
ἔβαναμιν ἀποῦ μίνια πιναροῦλα πᾶσα Σα-
βᾶτου κι' ὄντες ἔφταν' ἡ Προυτουμαγιά βρέ-
σκουνταν στοῦν κουρβανᾶ ἀπᾶν' ἀποῦ χίλιες
πιντάρικ, σὰ νὰ λιέμι τρεῖς ἔντικα, τρεῖς δῶ-
δικα, τρεῖς δεκαπέντι κι' ἔντικα, μεδὲν εἰς
τοῦ κελίκου, παίρν'μι τοῦ πέντι ἀποῦ δῶ
τοῦ κουβαλάμι ἱκεῖ—ἴσουσ πινήγᾶ δραχμοῦ-
λιες σουστὲς κι' πρόσβαρις. Ψώνζαμιν κι' μεῖς
πέντ-ἔξ ἀρνια, ἔνα ταλλαρέφλου τῶνα εἶχαν
ἱκεῖν' τν' ἀἰπουχῆ, διαγούρτια, ψουμιά κρᾶσι,
τ' Οὐσοάκι κι' τοῦ Βρᾶμ τὰ καλά, κι' ἔβγαῖνα-
μιν στ'ν ἀἰξουχῆ πρὸς κρᾶσουκατάνυξιν κι'
φαγουπότ' μέχρ' μπουῦν'. Ἰγδρουμῆ μαθὲς κι'
τραγουδάγαμιν :

Ὁὐ Μάγιους μᾶς ἔφτασι
ἱμπρὸς βῆμα ταχὺ
νὰ ξερουκουχαλίσουμι
τ' ἀρνια μι προυσουχῆ.

Ἄσε δᾶ τοῦ : κᾶτου στὰ δασά-να-πλατάνια
κι' τὰ ρέστα τ'ς πατάκας. Ἡ ἀφιντιά σ' ἦσ'νε
τότες κουτοκανέλ'κου κι' δὲ νόγᾶες τίπουτας,
ἀλλιά μπιλλιάρικ, τοῦ πουλὺ π' νουγᾶς κι'
τῶρα π' ἀρχίν'σαν νὰ πέφτ'νε τὰ δόντια σ'
σὰ γρηᾶ ἀλόγα. Ἄς εἶνι, δὲν εἶν' ἀνάγκ' νὰ
ψυχανθοῦμι τῶρα γιὰ τόσου κρᾶμμα. Ἀ-
νάθ'μαμι κι' φόντες πρωτοῦρθα στ'ν Ἀνθήνα
φοιτηνῆς μαθὲς κι' σλατσαδῶρους ἀπ' βῆκα
μιν στ'ν Ἀλ'σοῖδα τ'ν παραμονῆ τ'ς Πρου-
τουμαγιάς μαζί μι τοῦ Νάσου τ'ς μπαρπα-
στάσιννας, ἔναν ντιρλέκα ἦσαμε δυόμ'σὺ μέ-
τρα ψῆλου, ἀπ' στέκουνταν καταμπροστὰ στὰ
σῖδερα τ'ς γορμῆς κι' καθὼς διαβῖναν τὰ
τραμβῆγια ἀπλοῦνι τὰ Ἰεράτ' κι' ἀδραζε τ'ς
Μᾶηδες ἀπ' κρᾶταγαν ὄξου ἀπ' τὰ παραθυρά-
κια οἱ χ'στιανοί. Κι' ἀπὲ σὰ γυρ'σαμιν μπο-
νόρα στ'ν Ἀνθήνα, ξικρέμασι ἀπ' τ'ς πόρτες
τ' σπιτιῶν ὄσοις Μᾶηδες ἔφτανι, κι' πῆγα-
μιν στ'ν κᾶμερ' μι κᾶνια δικαρία στεφάνια
οὐ πῖοσα ἔνας κᾶμαρῶμένα στὰ μπασοῦνια
μας. Τὰ χᾶρσαμιν οὐλα στ' σπιτουνοικουκερά,
γιὰ νὰ μῆ μᾶς χαλιέβ' τοῦ νοῖκ'. Τῶρα πᾶν'
ἱκεῖα τὰ χρόνια, τῶρα μείειδ ἰβδαίμουνας
ναρλίσσουσ μείειδ δαίμονας τὸν πατέρα τ'.
Τῶρα βούτα οὐδὲ βρῆς νὰ ἰδῆς τ'ν ὑγεία σ'
κι' ἄσ' τοῦ βρουμαντ'σῶ στ' μᾶντα γιὰ τὰ
πιδαρέλγια. Ταῦτα κι' μένου γειᾶσ' κι' ἀντίου μ'

Μῆτρος Κουρ'νόγαλους

Ο ΤΟΜΟΣ
τοῦ Β' ἔτους τῆς "ΣΦΑΙΡΑΣ",
χαρτόδετος μὲ ὄραϊον ἐξώφυλλον
πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας
ἀντὶ δραχμῶν 20.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Ἡ ἐνθυμήθητι
καὶ εἰπέ
ποσάκις σὲ περιέπαιξον
φοραὶ
ἀχρὶς ὄτου ἔλθω
ἢ πτωχῆ
ἐν τῇ κρώτῃ ἡμῶν
παννυχεῖ,
τὸ ὁποῖον
τῆς νύξ τὸ σιγαλεῖον.
Τοιαῦτα ἐτραγῶδει
τὴν ἐπαύριον
ἐν στάσις ἐρεμβῶδει
καὶ μακάβριον,
ἦγουν αἶρα, σάφρα,
φωτιά καὶ λαύρα,
κεκρυμμένη
ἐν τῇ σεαπτῆς παρεθῶ
μία ἡμίτριπος καὶ ἐμβάνικη χῆρ
τὸ ὁποῖον
τεμάχιον θεῖον,
Κἀγὼ τῆ ἐφην ὡ χῆρ νὰ μεταβάλῃς τοῦνομα,
καὶ χῆρ νὰ μῆ σὲ λέγουν
καθὸτι ἐποίησας τὰ ὀμμάτια μου
ἀνηλεῶς νὰ κλαίγουν
τὸ ὁποῖον

ἔχλασενῆ ὄρασις μουῆκ τῶν πολλῶν δακρῶν.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΑΠ' ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΜΙΑΣ ΠΑΞΙΜΑΔΟ

ΚΕΒΑΤΙΑ

Τίποτις ἀπόψε. Περρενὸσπορος ἔπεσε στοῦς
ἀντροῦσ. Ἐκᾶνα τρεῖς βόλτες στὴν πλατέα
τῆς Ὀμόνοιας, πῆρα τὴν ὁδὸς Πατριῶν, ἔ-
στριψα τὴν ὁδὸς Βερατζέρου, ξαναβῆκα
στὴν Ὀμόνοια, τίποτις. Βρῆκα τὴ Χαρίκλεια,
ποῦ δουλεύει στὸ δεκατρίο, κεσᾶτια κι' αὐτῆ.
Ξαναπῆρα τὸν ἴδιο δρόμο, γιὰ τὴν ἴδια βόλτα,
σάν τ' ἄλογο στὸ μαγγανοπήγαδο—δὲ μᾶς
ἔπετρέποντε, γλέπεις, οἱ χωροφύλακοι νὰ
βγοῦμε καὶ λιγάκι παραῶσι στ' ἀνοιχτά. Τί-
ποτις πάλε. Φωτιές βγάνουνε τὰ ποδάργια
μου, κι' αὐτὰ τὸ ἔρημα τὰ ντακούνια μὲ
κάνουνε νὰ περπατῶ οκαμτανεβάζοντα, σάν
πάπια. Καθὼς ἀνέβαινα τὴν ὁδὸς τρεῖς Σεμ-
τεβρίου, ἄκουσα πίσω μου κάποιονε νὰ μού
φωναῖ: «Ψιτ-ψιτ... μιμιζέλ, σεγγνῶμη». **Κοινοστέκουμαι, μὲ φτάνει, ἦτανε ἕνας ἐπαρ-
χιώτης λιμοκοντόρος, ἀπ' αὐτοῦσ που που-
λιῶνται νὰ τὴν ὀκᾶ τῶρα στὰ Χαντεῖα. Ἦ-
θελε νὰ μού παραστήσῃ τὸν ξεβγαλμένο, τρο-
μάρα νὰν τούρθη, κι' εἶχε ἕνα τάλλαρο μο-
νάχα στὴν τσέπη του. «Αἶ στὸ καλὸ σου,
χριστιανέ μου, αἶ στὸν Περαιά, γιὰτὶ ἐδῶ δὲν
πιάνεσ τὰ λεφτά σου». Ἀκούσ ἐκεῖ ἕνα τάλ-
λαρο! Βούρ, ἀγόρι μου. Καλλίτερα νὰ πε-
θάνω ἀπ' τὴν πεῖνα, πέρι νὰ ξεφτυλιστῶ σὲ
τέτοιο χάλι. Ἐδῶ χαλᾶμε ἕνα ἱεργάρι μεν-
τζεσόλεσ κάθε βράδι, ἕνα κουτὶ σαρδέλλεσ
νὰ φῆς θέλεισ ἕνα τεσοῶρι, καὶ νᾶρχεται ὁ
ἄλλοσ νὰ σὲ πάρῃ μ' ἕνα τάλλαρο. Τί θὰ
φᾶω γῶ, τί θὰ πάρῃ τὸ σπῖτι στὴν ὁδὸς
Ξούθου; Δουλεῖα κι' αὐτῆ ἡ δικιά μας, νὰ
μῆ βασκαθῆ. Νὰ βγάνουνε τὰ πόδια σου γάλα
στὸ τρετνοῦρά, καὶ στὸ τέλος νὰ κοιμάσαι
νησιτικῶ. Νᾶχῃσ καὶ τὴν πατρώνα νὰ σὲ γκρι-
νιαῖ τῆ πῶσ τῆς κρῆβῆσ τ' ἀραντεβού, καὶ
κατὰ τὰ μεσάνυχτα νᾶρχεται καὶ τὸ τεκνᾶκι
σου γιὰ νὰ σοῦ σελερῆσῃ τὴν εἰσπραξί, κι'
ἀμα δὲν ἔχεισ τίποτις νὰν τοῦ δώκῃσ, νὰ δου-
λεύῃ πάνω χέρι-κᾶτω χέρι. Δὲν νταγιαντῶ
πιά. Ὁριζμένωσ πρῆπει νὰ πάρῃ τρεῖς πα-
στίλιεσ σουμπλιμέ, νὰ μὲ πᾶμο στὸ σοκομῆο
γιὰ νὰ συχᾶσω κᾶνα μῆνα. Ἄλλοιῶσ δὲ γίνεταὶ
προκοπῆ, νὰ σὲ χαρῶ!** **ΤΟ ΦΡΟΣΣΑΚΙ**

Ἐκδόσεις.—Εἰς τόμον 350 σελίδων μὲ καλ-
λιτεχνικὸν ἐξώφυλλον καὶ μὲ πρόλογον τοῦ
κ. Βουτιερῆ ἐξεδόθη ὁ 1ος τόμος τῶν «Χι-
λίων καὶ μῖᾶς Νυκτῶν τῆς Χαλιμᾶς». Πρῶ-
κεταὶ περὶ εὐσυνειδήτου καὶ πιστῆσ ἀπ' εὐ-
θείας ἔκ τοῦ Ἀραβικοῦ μεταφράσεσ τοῦ
τεραστίου τοῦτου Ἀνατολικοῦ ἀριστοῦργῆ-
ματος, ὀφειλομένησ εἰς τὸν συνάδελφον κ.
Κ. Τριχογλῆδην, μεταφράσεσ τοῦ ὁποῖου
πολλᾶκι ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσουσ οἱ
ἀναγνώσται τῆς «Σφαῖρας». Ἡ νέα αὐτῆ με-
τάφρασις εἶνε ἡ ἀρισιώτερα ὄλων τῶν μέχρι
τοῦδε προηγηθειῶν, πρὸς συμπλήρωσιν τῆσ
δὲ θὰ ἐπακολουθῆσῃ ἡ ἐκδόσις 4 ἀκόμη τό-
μων. Ὁ μεταφραστῆσ διασαφηνίζει τὸ κείμε-
νον μὲ πολλὰ καὶ λεπτομερεῖσ σημεῖωσεις.

Τοῦ Βλάμπ τὰ καμῶματα

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

Τ' εἶν' αὐτὰ π' ἀκούω, ρὲ Μανιώ ἐφτρα-
πελῆ καὶ μεχλιβάνισσα, ποῦ μ' ἐπιασαν ζα-
λάδες ὄντας σὲ μᾶνικα; Ἀκρίβηναν τὰ λε-
φτά, λέει. Ἡ λίρα
ἔφταξε τὰ ἔβδο-
μῆντα, τὸ φράγκο
τὰ ἕνα καὶ σα-
ράντα, ἡ λιρέττα
ἀνέβηκε στὸ καμ-
παναρεῖο τῆσ Μη-
τροπόλεσ, τὸ συ-
νάλλαγμα στὸν
Ἀη-Σιδερέα καὶ
ὑπερνοῦτε—ξη-
γιέμαὶ ἔξῃ κι' ἕνα;
Οἱ μεσίτες, λέει,
φταῖνε ποῦ φτια-
γνουνε ἀπέκουλα
μ' ἄλλα λόγια μπα-
λαμοῦτι, κι' ὁμοια
μὲ κῆνο τὸν τρελ-
λὸ π' ἀγόραζε μιὰ
δεκάρα τρεῖς πεν-
τάρες, αὐτοὶ μᾶς
ποῦλανε μιὰ λίρα
ἔβδομῆντα δραμ-
μᾶς καὶ βάλε. Γιὰ
δαῦτο κι' ἡ δικῆ μας ἡ μονέδα ἔπεσε] λέει
κι' ἔφαγε τὰ μούτρα τῆσ, γιὰτὶ τῆνε λένε
δραμῆ καὶ δὲν τῆ λένε φράγκο. Ἄκου, ρὲ
μυστήρια πράματα! Τί ἐμπόριο εἶν' αὐτὸ
δὲν μπορῶ νὰν τὸ καταλάβω. Τί σκέσιν ἔχει
ἡ δικῆ μας ἡ δραμῆ μὲ τὴν ἀγγλικῶν λίρα,
κι' ὁ φάντης μὲ τὸ ρετινὸλαδο; Γρῶ δὲ
οκαμπᾶζω. Κι' ἔξ ἄλλου, ρὲ χρηματιστήρι-
ο τῆσ καρδιάσ μου, τί τὰ θέλουνε τὰ χρηματι-
στήρια, καὶ τοῦσ μεσίτες καὶ τῆσ μεσίτες,
κι' ὄλα τὰ τοιοῦτα σαχλοεῖ; Ὁ ἕκαστος
ἤπρεπε νᾶχῃ τὸ ἐλεύτερο νὰ κᾶνη μονᾶχοσ
τῆ δουλειά του, ἀν θέλῃ ἄς βγάλῃ τὰ μάτια
του, ἀν δὲ θέλῃ ἄς κόψῃ τὸ λαρῦγγι του,
ὄχι ὄμοις πέντε-δέκα κατεργαροῖτι νὰ παίρ-
νουνε στὸ λαίμο τοῦσ κόσμο καὶ κοσμάκη.
Ἄστα, ρὲ βᾶσανο, γιὰτ' εἶμαι κι' ἐγὼ κα-
ψουρεῦόμενος ἀπ' αὐτῆ τῆ δουλειά. Ἐνα
πρᾶτὶ ποῦ κέρδιζα στὸ μπαρμποῦτι κᾶνα-δυὲ
παπούδεσ, μού λένε: «—Τί κάθεσαι; Τράβα
ν' ἀγοράσῃσ λίρεσ. «—Εἰνεῦψωμένες; «—Ὀὔτε
μὲ ξυλοπόδαρα δὲν τῆσ φτάνεις. Τῶρα εἶνε
εἶνε στὰ ἐννενητᾶ, τὸ μεσημέρι θᾶνε στὰ
ἕκατό. Τοῦσ ἄκουσα τοῦσ τρικέρηδεσ κι'
ἀγόρασα λίρεσ. Τὸ μεσημέρι ἦτανε στὰ ἕκατό,
τὸ βράδι πέσανε στὰ ἔξηντα πέντε καὶ ζῆ-
μιώθηκα κᾶπου ὀγδόντα τῆσ. Ἐ, ρὲ τυχῆ
ἄστατῃ, ὄλλο μὲ τὰ τέρτασ θὰ μὲ παγαί-
νῃσ! Δὲν ἀγόραζα καλλίτερα γυναικῶσ φου-
στᾶνια, ποῦ τὸ καλοκαίρι θᾶναι δίχωσ ἄλλο
ὑψωμένα, περὶ πῆγα καὶ μὲ μπαγλαρώσανε!
Στερόγραφο.—Ἄκου ν' ἀκούσῃσ, ἄλλη βολῆ
τὰ ταλλαράκια ποῦ μοῦ στέλνεσ, νᾶνε εἰς
χρῆσόν, περικαλῶ, γιὰτὶ δὲ μὲ συφῆρε τὸ
χαρτονομίσμα—ξηγημένοι; **Ο ΒΛΑΜΗΣ**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΕΛΑΙΟΥ

Σεβαζμῆτοσιν μου, **Τρὸπ κερὸ ἦκα νὰ σὺ γράφω ὄπωσ σὲ κλε-
ροφορέσο πέρῃσ τὸ λατρεφτί σας ἐγία μου,
μερτοὶ μπῆν, ἔνεκα ὄπον γέ σοῦ τρεῖς ἀφ-
φαιρέ, δηλαδῆσ ἀφαιρημένη ἀπὸ τὰ τρεχάμ-
ματα τελεπῆωσ, γιὰτὶ μᾶθε, λατρεπτόν μου
μίτερ, πὸσ ὀτῃ ἐπίγα καὶ κατατάχτηκα στὸν
ὄκεανὸ σταυρῶ εἰσοκόμα, ἀδελφί τοῦ ἐλαίου
ὄπωσ τὸ δημλοῦσιν ἀγγλέξηκα, καὶ τρέχο στὰ
εἰσοκωμῖα μαζί μετ' ἄλαι μεγάλε κερῆσι, γιὰ
νὰ περιηγημέμασται τοῦσ ἀτυχῆσ τραγματιῆσ,
τὸ ὀπῆον ἔτισῃ κάνουνε ἐδῶ
ὄλεσ οἱ φᾶμ τις ἄρεστοκρο-
σῆσ, ἦγουν σερεσὲ νὰ φᾶμ.
Νὰ δις τῆ ὄρεα ποῦ ἔμαθα
νὰ λῆνω καὶ νὰ δένο τοῦσ
ἐπεδέξμουσ καὶ νὰ μεράζο
στοῦσ τραγματιῶσ τσηχο-
λάτω. Σεπτέρι. Μετὰ γλή-
ψεοσ ἔμαθα πὸσ ἐπῆᾶσανε
τὸ Ντῖνο τῆσ Θύμμενασ, τὸ
μπατζᾶνᾶκη μας. Καλὰ νὰν
τοῦ κάνουνε ποῖοσ τού-
πε νᾶνε λιποτάχτησ κὲ ἀ-
ληπόταχοσ. Μεδαῖν ἔτερω**

Μαδάμ Γαρερφοῦλα

